HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 7/2009 Cena $ 2.50 JULY 2009

Vítochovský kostel - jeden z nejstarších na Moravě

Obec Vítochov se nachází asi 5 kilometrů severozápadně od Bystřice nad Pernštejnem na Českomoravské vysočině. V blízkosti obce na návrší (626 metrů nad mořen) stojí kamenný kostel obklopený starým hřbitovem, který je zasvěcen svatému Michaeli archandělovi. I když se obec Vítochov (kdysi Dětochov) připomíná v písemných pramenech až roku 1297, historie tohoto místa sahá daleko hlouběji. Svým původním založením patří Vítochovský kostel k nejstarším na Moravě. K tomuto místu se váže pověst až z doby Velkomoravské říše. Na své apoštolské cestě do Čech se zastavil na hrádku Dětochově u hradního pána Dětocha sv. Metoděj a vyučil ho i jeho družinu ve víře Kristově. Přikázal vystavět kapli a slíbil, že se zde na zpáteční cestě znovu zastaví, aby kapli vysvětil. Kaple se začala postupně budovat na několika místech, ale vždy nějaká nehoda stavbu přerušila. Bylo zřejmé, že staví kapli na nesprávném místě. Moudrý stařec jim poradil, aby vzali sedm borovic a vysadili je po okolních kopcích kořeny vzhůru. Kde se jim stromek ujme, tam aby stavěli. Tento velice vzácný případ ujmutí stromu tohoto druhu se uskutečnil v místě dnešního kostela, kde dříve stávala pohanská modla a bylo zde pohanské pohřebiště. Od těch dob se kostel nazývá U Sedmi borů - podle mohutných borovic které kolem něho rostly. Poslední stará ztrouchnivělá borovice se zlomila za vichřice v roce 1976 a na jejím pařezu lesník napočítal 399 let. Při zpáteční cestě sv. Metoděj splnil svůj slib, kapli sv. Michaela posvětil a sloužil zde mši na kamenném oltáři. Tolik pověst.

Nynější raně gotický kostel s románskými prvky a pevnostní věží na jižní straně pochází z první poloviny 13. stol. Kostel je obehnán starou obrannou zdí, která sloužila jako poslední útočiště osadníků před nájezdy a útoky nepřátel na vísku či kostel. Dokonce nad vchodem do věže kostela je stále zachována střílna. V bastionu s vchodem ze hřbitova je kostnice. Věž kostela byla postavena natřikrát a má dva zvony. Jeden

je menší s nápisem bez letopočtu z 15. stol. a druhý je větší s nápisem a letopočtem 1535 - 655 let od smrti sv. Metoděje. Kostel je postavený z lomového kamene, je neomítnutý. Má jednolodní dispozici, obdélníkový presbytář s valenou klenbou, který je nejstarší částí stavby, je od ploše zastropené lodi oddělen vítězným lomeným obloukem, jehož ostění spolu s klenbou a stěnami presbytáře je pokryto freskami, které se datují do let 1330 – 1340. Jednu z těchto gotických fresek obestírá určité tajemství, protože její vyobrazení nápadně připomíná hvězdnou oblohu se Zemí z pohledu z vesmíru. Vzhledem ke stáří fresek je takový motiv značně zarážející. Z původních gotických prvků se nachází v presbytáři úzké okno a lomený portálek vnitřního hlavního vstupu v přízemí věže. Hlavní oltář je zhotoven z kamenného bloku tvaru kvádru, obedněný dřevem, na horní ploše je položen plochý kámen s vytesaným křížem a kruhem. Na menším bočním oltáři byl dříve obraz Panny Marie s latinským nápisem. Dávnou historii svatyně dokladují čtyři různě umístěné kameny s vytesanými kříži a pozdněrománská, hrubě tesaná křtitelnice. Kamenný oltář a křtitelnice by mohly pamatovat dobu svatého Metoděje. Při archeologickém průzkumu v 60. letech minulého století bylo u jižní stěny presbytáře objeveno kamenné zdivo, které dokazuje daleko starší původ kostela, než je dnešní stavba ze 13.století.

Kamennou krásu vítochovského kostela, posazeného do líbezného kraje Českomoravské vrchoviny, lze obdivovat celoročně. Hlavní pouť zde bývá o svátku sv. Cyrila a Metoděje, kdy se zde obvykle pod širým nebem slaví mše svatá. Tento filiální kostel je spravován z Bystřice nad Pernštejnem a v průběhu roku zde bývají bohoslužby jen příležitostně.

Z různých pramenů Fr. Dušan Hladík

Vítochovský kostelíčku,
svědku minulosti,
kolem tebe na vršíčku,
tlejí předků kosti,
kteří v tobě Boha ctili,
za svou hroudu zápasili,
mravy otců zachránili,
přes bouře a zloby,
po zlé naše doby

Josef Soukal

Foto na titulní straně: Kostel sv. Michaela Archanděla ve Vítochově

Myšlenky sv. Jana Maria Vianneye

Utíkejme se v modlitbě k Bohu - obracejme se k němu rychle a s velkou důvěrou.

S radostí v srdci poděkujeme dobrému Spasiteli za to, že dovolil, aby byl pokoušen a tak nám ukázal, jak zvítězit v těžkých bojích a nástrahách ze strany pekla.

Buďme pokorní, pamatujme na to, že Boží láska nás může vždy podržet.

Jak moc jsme slabí sami ze sebe. Jak málo si můžeme být jisti svými vlastními postoji. Pokušení nás upevňují ve ctnosti pokory a chrání nás před pýchou.

Člověk ve stavu milosti posvěcující je opravdu dítětem Božím. Po pádu do hříchu se stane dítětem a otrokem zlého ducha.

Vždy a všude, v každém utrpení a v každém pokušení se svým duchovním zrakem dívejme na Boha, který jde před námi a který nám pomůže zvítězit.

Pokušení jsou užitečná do té míry, do jaké nás poučují o naší nicotnosti a slabosti.

Šťastný je takový člověk, který se nevyjadřuje o bližním zlostně, který přemýšlí jen nad sebou a nad svými chybami, který se snaží napravit ze svých hříchů!

Pyšný člověk nechce uvěřit, že je pyšný, nechce přiznat, že k pýše nemá důvod.

Pokora je základem všech ctností.

To, že tak často naletíme na nástrahy ďábla, má svůj základ v tom, že si jsme příliš jisti ve svých postojích a předsevzetích.

Čím víc je strom zatížen ovocem, tím více se jeho větve naklánějí k zemi. A tak i my, čím víc dobra konáme, tím více se ponižujme a pamatujme na to, že charakteristickým znakem dobrého křesťana je pokora.

Můj Bože, jak jsme slabí, když nás necháš sobě samým!

Prosme Pána Boha při modlitbě, abychom mohli rozpoznat pokušení, která na nás dolehnou, a abychom se jim hned postavili na odpor. Následujme svaté, kteří tak účinně bojovali s pokušením.

Nešťastná pýcha ohrožuje staré i mladé, bohaté i chudé.

Mějme se na pozoru, protože neznáme dne ani hodiny! Tisíckrát šťastný je ten, kdo je v každé chvíli připraven stanout před Bohem.

Když budete mít ctnost pokory, vaše srdce zakusí štěstí na zemi a radost v budoucím nebeském životě.

Aby se člověk pokořil, vyzpovídal a napravil, musí nejprve hřích poznat.

Závist zaslepuje; proto se člověk, který podlehne této neřesti, stane zatvrzelým a velmi zřídka se obrátí.

Prosme Ducha Svatého, aby nám udělil světlo k poznání sebe samých.

Toho, kdo žije tiše a méně hledá věhlas, tím víc oslaví Bůh, tím víc bude jeho jméno známé ve všech zemích světa.

Vyhýbejme se nebezpečným příležitostem majíce na paměti, že zlí andělé při první takové zkoušce ztratili Boha.

Pokora sjednává odpuštění hříchů, zajišťuje vítězství v pokušeních, činí nás milými Bohu.

Každý zodpovídá za své vlastní chyby.

Všechna neštěstí, jak duchovní, tak tělesná, mají svůj počátek v hříchu.

Obecně charakterizuje pýchu to, že osoba, která jí podlehla, v sobě nepociťuje žádnou vinu.

Pokora je brána, kterou k nám přichází Boží milost. Ona je podhoubím všech dobrých skutků, činí je milými Bohu a záslužnými pro život věčný.

Nezapomínejme, že Bůh nás nebude soudit za cizí chování, ale za naše vlastní činy.

Hřešíme také touhami. Rozdíl mezi myšlenkou a touhou spočívá v tom, že touha směřuje k vykonání myšlenky.

Dobrý křesťan nejen že přijímá všechny pravdy naší víry, ale také je promýšlí a chce je náležitě znát.

I kdybyste všechno rozdali mezi chudé, i kdybyste celý život plakali a dělali pokání za hříchy, i kdybyste zemřeli na poušti, nevejdete do nebe, jestliže vám bude scházet pokora.

Myšlenky k roku kněží byly sestaveny na Arcibiskupském gymnáziu v Kroměříži

LITURGICKÁ ČTENÍ

17.neděle v mezidobí - 26.července 2009

1. ČTENÍ - 2 Král 4,42-44

Čtení z druhé knihy Královské.

Nějaký člověk přišel z Bál Šališa a přinesl v chlebníku Božímu muži Elizeovi chléb z prvotin, dvacet ječných chlebů a jídlo z rozdrcených čerstvých zrn. Elizeus řekl svému služebníku: „Dej to lidem, ať se najedí!" Služebník mu odpověděl: „Jak mám tohle dát stovce lidí?" Elizeus řekl: „Dej to lidem, ať se najedí, neboť tak praví Hospodin: Budou jíst, a ještě zbude." Dal jim to tedy, najedli se, a ještě zbylo podle Hospodinova slova.

2. ČTENÍ - Ef 4,1-6

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Bratři! Povzbuzuji vás já, vězněný pro Pána: Žijte způsobem hodným toho povolání, které jste dostali. Buďte přitom všestranně pokorní, mírní a trpěliví; snášejte se navzájem v lásce a horlivě se snažte zachovávat jednotu ve smýšlení spojeni poutem pokoje. Jen jedno je ono tajemné tělo, jen jeden Duch a stejně tak jen jedno vytoužené dobro, ke kterému jste byli povoláni. Jeden Pán, jedna víra, jeden křest. Jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi, proniká všecky a je ve všech.

EVANGELIUM - Jan 6,1-15

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš odešel na druhou stranu moře Galilejského neboli Tiberiadského. Šel za ním velký zástup, protože viděli znamení, která konal na nemocných. Ježíš vystoupil na horu a tam se posadil se svými učedníky. Bylo krátce před židovskými velikonočními svátky. Když Ježíš pozdvihl oči a uviděl, jak k němu přichází velký zástup, řekl Filipovi: „Kde nakoupíme chleba, aby se ti lidé najedli?" To však řekl, aby ho zkoušel, protože sám dobře věděl, co chce udělat. Filip mu odpověděl: „Za dvě stě denárů chleba jim nestačí, aby se na každého aspoň něco dostalo." Jeden z jeho učedníků, Ondřej, bratr Šimona Petra, mu řekl: „Je tu jeden chlapec, ten má pět ječných chlebů a dvě ryby. Ale co je to pro tolik lidí?" Ježíš řekl: „Posaďte se, ať se lidé posadí!" Bylo pak na tom místě mnoho trávy. Posadili se tedy, mužů bylo asi pět tisíc. Potom Ježíš vzal chleby, vzdal díky a rozdělil je sedícím; stejně i ryby, kolik kdo chtěl. Když se najedli, řekl učedníkům: „Seberte zbylé kousky, aby nepřišlo nic nazmar!" Sebrali je tedy, a bylo to plných dvanáct košů kousků, které po jídle zbyly z pěti ječných chlebů. Když lidé viděli znamení, které udělal, říkali: „To je jistě ten Prorok, který má přijít na svět!" Ježíš poznal, že chtějí přijít a zmocnit se ho, aby ho prohlásili za krále. Proto se zase odebral na horu, úplně sám.

18.neděle v mezidobí - 2.srpna 2009

1. ČTENÍ - Ex 16, 2-4. 12-15

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Celé společenství synů Izraele reptalo na poušti proti Mojžíšovi a Árónovi. Synové Izraele jim řekli: „Kéž bychom zemřeli Hospodinovou rukou v egyptské zemi, když jsme seděli u hrnců masa a jedli chléb dosyta. Vyvedli jste nás na tuto poušť, abyste umořili celé shromáždění hladem!" Hospodin řekl Mojžíšovi: „Hle, jako déšť vám sešlu chléb z nebe. Lidé vyjdou a každý den si nasbírají dávku na den. Chci je zkoušet, zda půjdou v mém zákoně, nebo ne. Slyšel jsem reptání synů Izraele. Řekni jim toto: Kvečeru budete jíst maso a zrána se nasytíte chlebem. Poznáte, že já jsem Hospodin, váš Bůh." Když nastal večer, přilétly křepelky a pokryly celý tábor. Zrána padla rosa na tábor kolem dokola. Pokrývka z rosy se rozplynula, a hle - na povrchu pouště bylo cosi drobného, šupinatého, jemného jako jíní na zemi. Když to synové Izraele viděli, ptali se navzájem: „Co je to?" - neboť nevěděli, co to je. Mojžíš jim řekl: „To je chléb, který vám Hospodin dává k jídlu."

2. ČTENÍ - Ef 4, 17. 20-24

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Bratři! Říkám vám a zapřísahám vás ve jménu Páně: Nežijte už tak, jak žijí pohané! Jejich smýšlení je neplodné. Takhle jste se tomu přece o Kristu neučili! Vy jste přece o něm slyšeli a jako křesťané jste byli poučeni podle pravdy, která je v Ježíšovi, že máte odložit starého člověka s dřívějšími způsoby života, který je chtivý rozkoší a žene se do zkázy. Stále si obnovujte mysl po její duchovní stránce a oblečte člověka nového, který je stvořen podle Božího vzoru jako skutečně spravedlivý a svatý.

EVANGELIUM - Jan 6,24-35

Slova svatého evangelia podle Jana.

Když zástup viděl, že ani Ježíš, ani jeho učedníci nejsou na břehu, nasedali do člunů, přijeli do Kafarnaa a hledali Ježíše. Když ho našli na druhé straně moře, zeptali se ho: „Mistře, kdy jsi sem přijel?" Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Hledáte mě ne proto, že jste viděli znamení, ale že jste se dosyta najedli z těch chlebů. Neusilujte o pokrm, který pomíjí, ale o pokrm, který zůstává k věčnému životu; ten vám dá Syn člověka. Otec, Bůh, ho osvědčil svou pečetí." Zeptali se ho: „Co máme dělat, abychom konali skutky Boží?" Ježíš jim odpověděl: „To je skutek Boží, abyste věřili v toho, koho on poslal." Řekli mu: „Jaké tedy ty děláš znamení, abychom ho viděli a uvěřili ti? Co konáš? Naši předkové jedli na poušti manu, jak je psáno: 'Chléb z nebe jim dal jíst.'" Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Chléb z nebe vám nedal Mojžíš, ale pravý chléb z nebe vám dává můj Otec; neboť chléb Boží je ten, který sestupuje z nebe a dává život světu." Prosili ho tedy: „Pane, dávej nám ten chléb pořád." Ježíš jim řekl: „Já jsem chléb života. Kdo přichází ke mně, nebude nikdy hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit."

19.neděle v mezidobí - 9.srpna 2009

1. ČTENÍ - 1 Král 19, 4-8

Čtení z první knihy Královské.

Eliáš šel na poušť asi den cesty. Šel si sednout pod jednu kručinku, přál si smrt a zvolal: „Už je toho dost, Hospodine, vezmi si můj život, neboť nejsem lepší než moji otcové!" Lehl si a pod tou kručinkou usnul. Tu se ho dotkl anděl a řekl mu: „Vstaň, jez!" Podíval se, a hle - u jeho hlavy chléb upečený na rozžhaveném kameni a džbán vody. Najedl se a napil a znovu usnul. Hospodinův anděl se vrátil podruhé, dotkl se ho a řekl: „Vstaň a najez se, neboť cesta by pro tebe byla příliš dlouhá." Vstal, najedl se a napil a šel v síle toho pokrmu čtyřicet dní a čtyřicet nocí až k Boží hoře Chorebu.

2. ČTENÍ - Ef 4, 30 - 5, 2

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Nezarmucujte svatého Božího Ducha, který vám vtiskl svou pečeť pro den vykoupení. Daleko ať je od vás každá zahořklost, prchlivost, hněv, hádání, nactiutrhání a všechny druhy špatnosti. Spíše buďte k sobě navzájem dobří, milosrdní a jeden druhému odpouštějte, jak i Bůh odpustil vám pro Kristovy zásluhy. Ano, napodobujte Boha jako jeho milované děti a žijte v lásce, jako i Kristus miloval nás a zcela vydal sebe za nás jako dar v oběť, vůni Bohu velmi příjemnou.

EVANGELIUM - Jan 6, 41-51

Slova svatého evangelia podle Jana.

Židé reptali proti Ježíšovi, že řekl: „Já jsem chléb, který sestoupil z nebe.“ Namítali: „Copak to není Ježíš, syn Josefův? Známe přece jeho otce i matku. Jak tedy může tvrdit: 'Sestoupil jsem z ne-be'?“ Ježíš jim odpověděl: „Přestaňte mezi sebou reptat! Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne Otec, který mě poslal; a já ho vzkřísím v poslední den. Stojí psáno v Prorocích: 'Všichni budou vyučeni od Boha.' Každý, kdo slyšel Otce a u něho se učil, přichází ke mně. Ne že by snad někdo Otce viděl; jenom ten, kdo je od Boha, viděl Otce. Amen, amen, pravím vám: Kdo věří, má život věčný. Já jsem chléb života. Vaši otcové jedli na poušti manu, a zemřeli. Toto je chléb, který sestupuje z nebe, aby ten, kdo ho jí, neumřel. Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa.“

Nanebevzetí Panny Marie - 15.srpna 2009

1. ČTENÍ - Zj 11,19a; 12,1.3-6a. 10ab

Čtení z knihy Zjevení svatého apoštola Jana.

Boží chrám v nebi se otevřel a ukázala se v něm archa jeho úmluvy. Pak se objevilo na nebi veliké znamení: žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy. Potom se objevilo na nebi další znamení: veliký ohnivě rudý drak se sedmi hlavami a deseti rohy a na každé hlavě měl čelenku. Ocasem smetl třetinu hvězd z nebe a svrhl je na zem. Ten drak se postavil před ženu, která měla rodit, aby pohltil její dítě, jakmile ho porodí. A porodila syna, chlapce, toho, který má vládnout všem národům železným prutem. Avšak její dítě bylo uchváceno do nebe k Bohu, k jeho trůnu. Žena pak uprchlá na poušť, kde měla místo připravené od Boha. Tu jsem uslyšel hlasité volání v nebi: „Od nynějška patří vítězství, moc a královská vláda našemu Bohu a panování jeho Pomazanému.“

2. ČTENÍ - 1 Kor 15,20-27a

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Kristus vstal z mrtvých, a to jako první z těch, kteří zesnuli. Protože smrt přišla skrze člověka, přijde skrze člověka také vzkříšení mrtvých. Jako totiž pro spojení s Adamem všichni propadli smrti, tak pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu. Ale každý v tom pořadí, jaké mu patří: na prvním místě je Kristus, pak ti, kteří jsou Kristovi, až přijde. Potom nastane konec, až odevzdá své království Bohu a Otci a až zlomí vládu všech možných knížat, mocností a sil. On totiž musí kralovat, 'dokud mu Bůh nepoloží všechny jeho nepřátele k nohám'. Jako poslední nepřítel pak bude zničena smrt. 'Všechno' totiž Bůh 'podřídil pod jeho nohy'.

EVANGELIUM - Lk 1,39-56

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

V těch dnech se Maria vydala na cestu a spěchala do jednoho judského města v horách. Vešla do Zachariášova domu a pozdravila Alžbětu. Jakmile Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, dítě se radostně pohnulo v jejím lůně. Alžběta byla naplněna Duchem svatým a zvolala mocným hlasem: „Požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný plod života tvého! Jak jsem si zasloužila, že matka mého Pána přišla ke mně? Vždyť jakmile zazněl tvůj pozdrav v mých uších, dítě se živě a radostně pohnulo v mém lůně. Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána!“ Maria řekla: „Velebí má duše Hospodina a můj duch jásá v Bohu, mém spasiteli, neboť shlédl na svou nepatrnou služebnici. Od této chvíle mě budou blahoslavit všechna pokolení, že mi učinil veliké věci ten, který je mocný. Jeho jméno je svaté a jeho milosrdenství trvá od pokolení do pokolení k těm, kdo se ho boji. Mocné zasáhl svým ramenem, rozptýlil ty, kdo v srdci smýšlejí pyšně. Mocné sesadil z trůnu a ponížené povýšil, hladové nasytil dobrými věcmi a bohaté propustil s prázdnou. Ujal se svého služebníka Izraele, pamatoval na své milosrdenství, jak slíbil našim předkům, Abrahámovi a jeho potomkům navěky. Maria zůstala u Alžběty asi tři měsíce a pak se vrátila domů.

20. neděle v mezidobí - 16.srpna 2009

1. ČTENÍ - Př 9, 1-6

Čtení z knihy Přísloví.

Moudrost si zbudovala palác, opřela jej o sedm sloupů. Pobila dobytek, smísila víno, připravila také svůj stůl. Poslala své služebnice volat z vyvýšenin města: Kdo je nezkušený, ať sem přijde, kdo je bez rozvahy, toho chci učit. Pojďte, můj pokrm jezte, víno, mnou nalité pijte! Nechte dětinství, a budete žít, po cestě poznání choďte!

2. ČTENÍ - Ef 5, 15-20

Čtení z listu svatého Pavla Efesanům.

Dávejte dobrý pozor, bratři, jak se máte chovat, ne jako nemoudří, ale jako moudří; dobře využívejte času, protože žijeme ve zlých dobách. Nechovejte se tedy nerozumně, ale mějte na mysli, co je vůle Páně. Neopíjejte se vínem, vede to jen k výstřednostem, ale dejte se naplnit Duchem. Když mezi sebou mluvíte, užívejte slov ze žalmů, chvalozpěvů a duchovních písní; ze srdce zpívejte a hřejte Pánu. Děkujte stále Bohu Otci za všechno ve jménu našeho Pána Ježíše Krista.

EVANGELIUM - Jan 6, 51-59

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl zástupům: „Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa.“ Židé se mezi sebou přeli a říkali: „Jak nám tento člověk může dát jíst svoje tělo?“ Ježíš jim řekl: „Amen, amen, pravím vám: Když nebudete jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný, a já ho vzkřísím v poslední den. Vždyť mé tělo je skutečný pokrm a má krev je skutečný nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. Jako mne poslal živý Otec a já žiji z Otce, tak i ten, kdo jí mne, bude žít ze mne. To je ten chléb, který sestoupil z nebe; ne takový, jaký jedli otcové, a umřeli. Kdo jí tento chléb, bude žít navěky.“

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 30.června 2009

Politické události

ODS vyhrála eurovolby, Bursík po neúspěchu zelených rezignoval

Až na zelené ovládly v Česku volby do Evropského parlamentu parlamentní strany. A to přesto, že se jejich předvolební kampaně jen zřídka dotýkaly tématu eurovoleb. Naopak malé strany nevybojovaly jediné místo. Neuspěla ani Suverenita europoslankyně Jany Bobošíkové, ta jen těsně - o 0,74% - nepřekonala pětiprocentní hranici. Evropské volby se znovu setkaly s nepříliš výrazným zájmem voličů. Účast se pohybovala pod evropským průměrem, který je přibližně 43%. V Česku k urnám přišlo přes 28% obyvatel. Evropský průměr ale zvedají země jako Lucembursko a Belgie, kde jsou volby povinné, či Malta, jejíž občané jsou pověstní svou voličskou disciplínou. České strany letos soupeřily pouze o 22 mandátů, což je o dva méně než v prvních volbách před pěti lety. Těsný souboj mezi sebou vedly dvě nejsilnější politické strany ODS a ČSSD. Nakonec zvítězila ODS s necelými 32%, obhájila tak devět mandátů. Druhá ČSSD obdržela o 9% méně, ale oproti dvěma křeslům v roce 2004 jich získala sedm. Jako třetí jdou se čtyřmi poslanci do EP komunisté, dvě místa tak ztratili. Pětiprocentní hranici překonali i lidovci, kteří si udrželi dvě křesla. Porážku utržila Strana zelených, ta získala pouhá dvě procenta hlasů a její vedení okamžitě zareagovalo - Martin Bursík rezignoval na funkci předsedy strany. Dočasně ho zastupuje místopředseda a bývalý ministr školství Ondřej Liška. Bursík svůj odchod po případném neúspěchu avizoval již před volbami. Chce tak pomoci SZ ke změně, která by ji mohla oživit a v předčasných volbách ji znovu dostat do Sněmovny. Výsledky voleb rovněž znamenaly neúspěch pro malé strany. Euroskeptická strana Libertas.cz europoslance Vladimíra Železného například nedostala ani jedno procento hlasů, a nenáleží jí tak peněžní podpora od státu. Kontroverzní Dělnická strana ovšem tuto hranici překonala, a tak má na příspěvek nárok.

Česká politická scéna se rozšiřuje napravo – může za to TOP 09

Česká politická scéna se dočkala oživení v podobě nově vzniklé strany TOP 09. Zakládá ji někdejší šéf KDU-ČSL (2003-06) Miroslav Kalousek a o registraci požádala 15.června. Za Kalouskem do nové strany odchází zhruba desítka bývalých členů KDU-ČSL, kterým vadí, že lidovci jsou podle nich levicovější, než by si přáli. TOP 09 totiž podle dosavadních údajů směřuje ještě víc napravo, než je např. současná ODS. Post šéfa nové strany by měl získat bývalý ministr zahraničí Karel Schwarzenberg, který už teď zastává funkci lídra strany a předsedá také přípravnému výboru. Ačkoli ještě nedávno sympatizoval se Stranou zelených, za niž se stal ministrem v Topolánkově kabinetu, TOP 09 je jeho smýšlení bližší. Navíc se netěší podpoře většiny voličů SZ. Aspoň tak Schwarzenberg odůvodnil svou volbu serveru Aktuálně.cz. Název strany není odvozen od anglického "top", které se používá i u nás, ale je to zkratka utvořená z počátečních písmen slov Tradice - Odpovědnost - Prosperita. Ve svých programových východiscích zveřejněných na www.top09.cz strana tato témata rozvíjí do 16 bodů. Podle nich vychází strana z "evropských tradic křesťansko-židovské kultury" a její členové "cítí odpovědnost správců, kteří si uvědomují svou smrtelnost a nechtějí být opovrhováni budoucími generacemi," nebo že "úsměvů není nikdy dost a neusmát se za celý den na nikoho je zločin." "Je to typ programu, který je zaměřen na městského vzdělanějšího voliče," okomentoval program v České televizi politolog Fakulty sociálních studií Masarykovy Univerzity v Brně Lubomír Kopeček.

Letecká přehlídka nad Hradcem Králové

Hradecké nebe o víkendu 13. a 14. června přitáhlo pozornost mnoha stovek očí. Stejně jako minulý rok se v prostorách královehradeckého letiště konal mezinárodní letecký den International Flying Display. Oba dny provázelo slunečné počasí. Ve vzduchu se představily různé stroje, například akrobatické speciály německá Extra 300 nebo SU-29 ruské výroby, jejichž piloti předvedli své špičkové letecké umění. Nechyběly ani švédské stíhačky JAS-39 Gripen z výzbroje české armády z 21. základny taktického letectva v Čáslavi nebo cvičné proudové letouny L-29 Delfín. V akrobatických sestavách ohromila diváky slovenská skupina Očovskí bačovia, jejíž členové pilotují bezmotorová letadla L-13 Blaník. Neméně efektní bylo i vystoupení sehrané formace Heritage of Flying Legends v legendárních dvouplošnících AN-2. O opravdu historické kousky se i přes nepříznivý vliv silného větru postaral Létající cirkus Martina Kindernaye, který sehrál jednu ukázku z dob začátku létání bratří Wrightů více než před sto lety a druhým číslem byla dramatická rekonstrukce leteckého souboje stíhačů z první světové války, u které nechyběla ani střelba slepou municí, kouřové a pyrotechnické efekty. Každý den zakončil hromadný seskok přibližně čtyřiceti parašutistů z českých aeroklubů. Další leteckou techniku bylo možné zhlédnout na statických ukázkách poblíž prostoru vyhrazeného pro diváky. Vstupné pro dospělé bylo 200 Kč, děti do 15 let a zdravotně postižení neplatili nic. Po skočení programu se na tiskové konferenci zástupci města a pořadatelské agentury Czech Airshow Agency shodli, že budou pokračovat v organizování leteckých dnů na královéhradeckém letišti, což potvrdí podpisem smlouvy.

Fischerova vláda získala důvěru Sněmovny

V neděli 7. června o tom rozhodlo 156 ze 194 přítomných poslanců. Stačilo by ovšem jen 98 hlasů. Současní ministři by měli zemi řídit do podzimních předčasných voleb. Členy kabinetu nominovaly ODS, ČSSD a SZ. Poslanci za tyto strany také vládu podpořili. Hlasování se zdrželo 37 přítomných. Byli mezi nimi komunisté, někteří lidovci a nezařazení. Proti byl

pouze Miloš Melčák, jeden z dvojice bývalých sociálních demokratů, kteří umožnili vznik Topolánkovy vlády. "Vláda udělá všechno pro to, aby svým úkolům dostála a do předčasných voleb v polovině října letošního roku odvedla skutečně poctivou, dobrou, slušnou, efektivní práci," vyjádřil se k výsledku premiér Jan Fischer.

Záplavy na Moravě

Záplavy na severu Moravy si podle oficiálních informací vyžádaly devět obětí. Po jednání bezpečnostní rady státu 25. června to potvrdil premiér Jan Fischer. Desátou oběť hlásí z Novojičínska. V Hranicích se rozlily z břehů všechny menší vodní toky - Velička, Ludina i Račí potok, řeka Bečva zůstala v korytu. Byly zaplavené sklepy, auta, poškozené mostky a břehy. "Nejvážněji byly zasažené čtvrť Mexiko, utrhla se část břehu u potoka Ludina v Komenského ulici, a část u potoka Velička na Motošíně. Pravděpodobně úder blesku zničil střechu zdejšího obchodního domu Billa. V nedalekém Bělotíně se ocitlo pod vodou několik desítek domů. Rozlitá voda uzavřela na několika místech regionu také vlakové tratě. Bylo to v úseku Hranice na Moravě – Polom a Hranice na Moravě - Hustopeče nad Bečvou. Na zvýšený příliv vody se také připravují v Čechách. Vodohospodáři z Povodí Vltavy odpouštějí víc vody z přehrad i nádrží vltavské kaskády. Hladiny upravují hlavně na Lipně a Orlíku, do nichž přiteká kvůli vytrvalým dešťům víc vody než normálně. Podle správců děl jsou ale na všech přehradách na Vltavě dostatečné rezervy, které slouží k zachycení povodňových průtoků. Extrémní nebezpečí hrozí vodákům, kteří se vydají na rozvodněnou Vltavu. Pracovníci povodí proto spolu s policisty obcházeli jihočeské kempy, aby před nesmyslným hazardem varovali. "Přesto se stále velké množství vodáků vydává na řeky, a riskuje tak své zdraví i život," dodala mluvčí státního podniku. Hasiči stále pátrají po padesátiletém muži, s nímž se ve Větřní převrátil raft. Ministerstvo pro místní rozvoj (MMR) má pro postižené obce a kraje připraveno na obnovu následků živelních pohrom 45 milionů korun. Dalších 54 milionů vyčlení vláda, řekl premiér Jan Fischer. Občanští demokraté uvolní ze stranické pokladny milion korun na odstraňování bezprostředních následků povodní a na pomoc lidem, kteří přišli o přístřeší. Na tiskové konferenci ODS to prohlásil předseda strany Mirek Topolánek. Finanční pomoc ve výši 100.000 korun přislíbila obětem povodní i KDU-ČSL.

Ze Slovenska

Volby do EP na Slovensku

Na Slovensku vyhrál volby do Evropského parlamentu Směr-sociální demokracie premiéra Roberta Fica. Vítězná strana získala 32,01% hlasů, téměř jednou tolik než druhá Slovenská demokratická a křesťanská unie-Demokratická strana. Slovensko bude v Europarlamentu zastupovat celkem šest stran se 13 mandáty, z čehož Směr-SD bude mít pět, SDKU-DS, SMK a KDH po dvou, LS-HZDS a SNS jeden.

Letecká katastrofa postihla i tři Slováky

Při letecké havárii francouzského Airbusu zemřeli tři Slováci. Na lince Rio de Janeiro - Paříž zmizel z brazilských radarů 29. května, poté co poslední zprávy z kokpitu hovořily o elektrickém zkratu po silné turbulenci. Šetření havárie ukázalo, že se stroj s 228 lidmi na palubě zřítil do Atlantiku. Francouzská společnost Air France zveřejnila seznam cestujících, na kterém jsou jména tří slovenských občanů.

Slovenské aerolinky Sky Europe opět na pokraji krachu

Po ČSA druhá největší letecká společnost v Praze Sky Europe požádala v pondělí 22. června o ochranu proti věřiteli a bratislavský soud jí vyhověl. SKY Europe, která funguje od roku 2001, ještě ani jednou nevykázala zisk. Přesto díky sponzorům a investorům ještě nezkrachovala. Tentokrát se vedení slovenské letecké společnosti pokouší sehnat někoho, kdo by jí půjčil 20 milionů eur, což je částka, která by podle slov generálního ředitele Jasona Bittera měla na záchranu stačit. V současnosti má společnost zadržená tři letadla - dvě v Rumunsku a jedno ve Francii. Na pařížském Orly je letadlo SKY Europe od 22. června, letiště nechce stroj vydat vzhledem k tomu, že má společnost dluhy vůči letišti. V Bukurešti uvízla dokonce dvě červeno-modrá letadla, aerolinka prý tamnímu letišti dluží téměř 14 milionů korun.

Ekonomika

Z ekonomiky stručně

Míra nezaměstnanosti v ČR v květnu stagnovala na 7,9%, loni v květnu byla 5%. Bez práce je nyní 446 451 lidí. Informace zveřejnilo ministerstvo práce a sociálních věcí 8.června. Nárůst nezaměstnanosti v zemi se očekává v zimních měsících, kdy prognózy hovoří až o 14% nezaměstnaných.

Kurzovní lístek 29. 6. 2009 (střed)

EUR, 1 .....26.000
Kanada, 1 .....16.076
USA, 1 .....18.442

Kultura

Milan Kundera získal Světovou cenu Nadace Simone a Cino del Ducaových

Jako teprve druhý český autor obdržel Milan Kundera 10.června cenu Nadace Simone a Cino del Ducaových. Roku 1997 získal tuto cenu udílenou literátům, archeologům a vědcům, jejichž práce odráží myšlenky moderního humanismu, dramatik Václav Havel. Kundera se předávání cen zúčastnil v doprovodu své ženy Věry, se kterou žije v Paříži. Diplom převzal od tajemnice Francouzské akademie Hélene Carreréové d'Encausse, která je předsedkyní 14členné poroty. V té letos usedl například i bývalý francouzský prezident Valéry Giscard d'Estaing. Milan Kundera (* 1.4.1929), česko-francouzský autor, je známý především svou románovou tvorbou, jejíž většinu napsal ve Francii, kam emigroval roku 1975. Od roku 1990 píše pouze francouzsky a několik posledních děl stále čeká na své české překlady. Cenu Nadace Simone a Cino del Ducaových založila Simone del Ducaová roku 1969 po smrti svého manžela Cino del Duca, který vytvořil několik úspěšných francouzských magazínů a založil francouzské vydavatelství Mondial Presse. Roku 1975 pak Simone založila nadaci

nesoucí jména obou manželů. Po její smrti roku 2004 se nadace stala součástí Francouzské akademie. Mezi laureáty patří např. Andrej Sacharov.

Mezinárodní Festival spisovatelů Praha diskutoval o tvůrčí odvaze

Podtitulek 19. ročníku Festivalu spisovatelů Praha zněl 2001 noc: umění příběhu. Odkazoval jak na orientální tradice vyprávění, tak na útoky z 11. září 2001. Akce si kladla za cíl umožnit setkání předních světových autorů i jejich diskuzi o úloze a pozici literatury v dnešním světě. Program v Laterně magice, Městské knihovně a Americkém centru od 7. do 11. června přilákal několik set návštěvníků. "Letošní festival přináší literaturu tří pradávných kultur. Starověké Číny, Arábie a pravého amerického undergroundu," zavtipkoval na nedělním zahajovacím galavečeru prezident festivalu Michael March. Z čínských autorů vystoupili literární kritik, poeta Yang Lian a disidentský básník Ma Jian, svědek masakru na náměstí Tchien-an-men, jemuž se za jeho satiru Mistr nudlí přezdívá čínský Kundera. Syrský básník Adonis (vlastním jménem Ali Ahmed Said Esber) převzal Cenu Spirose Vergose Za svobodu projevu v podobě sochy Olbrama Zoubka. Z Ameriky dorazila hvězdná komiksová dvojice Robert Crumb s manželkou Aline Kominsky-Crumbovou. Crumb dokonce pro festival aktualizoval svůj slavný citát Keep on Trackin' změnou posledního slova na Czechin'. Firma Vans mu složila hold vyrobením bot s postavami z jeho komiksů včetně prohlášení Mr. Naturala (Pana Přirozeného) o chůzi do nebes. V řadě ostatních neméně významných hostů živelně vynikla americká beatnice Anne Waldmann, kterou Allen Ginsberg prohlásil za svou duchovní manželku. Česko reprezentoval Jaroslav Rudiš, mladý autor komiksů o Aloisi Nebelovi a románů Nebe pod Berlínem a Grandhotel. Na závěrečném večeru vystoupil písničkář a literát Jiří Suchý se svým německým kolegou Wolfem Biermannem. Páteř celého programu tvořilo autorské čtení a skupinové rozhovory pod taktovkou moderátora Maxe Rudina na témata jako poezie či svoboda lhát. Americká ambasáda také převzala Výroční cenu Rytíř kultury 2009 za mecenášskou činnost. Festival se zaměřil také na mladé účastníky. Pro studenty středních škol vypsal cenu Waltera Sernera o nejlepší povídku roku. Převzal ji Ondřej Pchálek za dadaisticko-surrealistický výtvor Pouštní růže a bublající asfalt. Návštěvníci Festivalu spisovatelů Praha, který uspořádal stejnojmenný nadační fond, oceňovali především bezprostřednost a pohled do imaginární dílny spisovatelů, kteří se svou prací často dotýkají základní podstaty lidství. Přitom jsou vydáni napospas totalitním režimům, extremistickým hnutím, neporozumění a izolaci. Každý z příchozích měl příležitost autory navštívit a pohovořit s nimi. Došlo i na ostřejší výměnu názorů, například když jeden z diváků obvinil Jaroslava Rudiše, že se snaží srovnávat holocaust a odsun Němců. Rudiš ho ale bleskově vyvedl z omylu a vysloužil si potlesk publika.

Anketa Kniha mého srdce zná dvanáct finalistů

Soutěž Kniha mého srdce se pomalu blíží do finále. V sobotu 20.června během třetího slavnostního "knihomolského" večera v České televizi představil moderátor Jaroslav Dušek dvanáctku titulů, které se hlasováním lidí probojovaly do finále. Je v ní osm knih zahraničních a čtyři domácí. Vedle populárních fantasy titulů jako Harry Potter, Pán prstenů či upírská romance Stmívání diváci nezanevřeli ani na pohádky. Do finále se probojovaly hned tři knížky pro nejmenší. Společnost Malému princi a Dětem z Bullerbynu ve finále dělají i domácí Foglarovy Rychlé šípy. Z učebnicových klasiků české literatury si do posledního kola ze Starého bělidla odskočila i Babička Boženy Němcové. Dobrý voják Švejk rovněž má své místo v srdcích mnoha čtenářů, a tak společně s Jirotkovým Saturninem drží ve dvanáctce štafetu humoristické literatury. Čtenáři nezapomněli ani na egyptského hrdinu Sinuheta. Waltariho román ve finále zastupuje žánr historického románu. Dvanáctku finalistů uzavírá trilogie Betty McDonaldové - Co život dal a vzal - a jeden z nejprodávanějších současných románů, Coelhův mystický Alchymista. "Mně nepřísluší hodnotit, jestli knihy, které lidi vybrali, jsou dostatečně intelektuální nebo ne. Je to anketa a ta jako taková by nám měla pouze říct, co lidé rádi čtou, bez jakéhokoliv omezení. Podobně jako např. Cimrman se měl stát Největším Čechem bez jakéhokoli korigovaní. Jde o názor lidí a jako takový bychom ho měli brát a nevytvářet si zbytečné bariéry," řekl v rozhovoru pro ČT moderátor. O vítězi soutěže se rozhodne 17.října v přímém přenosu ČT. Čtyři dny po vyhlášení finalistů se do internetového hlasování zapojilo 215 tisíc lidí.

Karel Gott slaví sedmdesátiny

Legenda české populární hudby, jejíž písně odkojily několik generací českých i zahraničních posluchačů, oslavila ve čtvrtek 11.června blížící se jubileum. V rámci speciálního narozeninového koncertu vystoupil Karel Gott v pražské O2 Areně, kam mu přišla pogratulovat více než stovka umělců. Záznam z vystoupení uvede televize v den zpěvákových 70. narozenin, tedy 14.července. "Já jsem původně nechtěl velké oslavy," uvedl držitel čtyřiatřiceti Zlatých a Českých slavíků v rozhovoru pro MF Dnes, "spíš jsem si přál pozvat blízké lidi a udělat party. Někdo zahraje nebo něco řekne, proběhne gratulace a tak podobně," řekl Gott, který prý bude slavit ještě soukromě. Narozeninový galakoncert si přišlo poslechnout 15 tisíc návštěvníků. Vystoupili na něm například Ondřej Hejma, Michael Kocáb, Lucie Bílá, Iveta Bartošová, Dalibor Janda, Eva Pilarová nebo pěvecké duo Eva a Vašek. "Ještě nikdy jsem nezažil takovou velkou manifestaci na počest mých narozenin," řekl Gott, jemuž na konci května vyšlo trojalbum sedmdesáti největších šlágrů. Výbor nese název podle úvodní písničky Když jsem já byl tenkrát kluk. "Ta píseň je pro mne symbol. Člověk si s ohlédnutím pamatuje ty hezké věci. To horší se nějak zapomene," řekl zpěvák deníku. Plzeňský rodák a interpret hitů jako Lady Carneval, Trezor, Kávu si oslazdím či Když muž se ženou snídá patří mezi největší stálice české hudební scény. Počátky jeho pěvecké kariéry sahají do 60. let, kdy vystupoval v hudebním divadle Semafor. Sedm měsíců koncer-

toval v americkém Las Vegas. Později se vrátil do rodné země, kde patří již téměř půl století mezi nejoblíbenější domácí interprety. Dokázal se prosadit také v zahraničí, zvláště v německy mluvících zemích.

Zpěvák Waldemar Matuška byl pohřben na Vyšehradě

Jak jsme již informovali v minulém čísle Hlasů národa zemřel 30. května na Floridě známý český zpěvák Waldemar Matuška. Matuška se narodil roku 1932 v Košicích. Původně se jmenoval Vladislav, ale odjakživa se mu říkalo Waldíku. Definitivně si jméno v občanském průkazu změnil v polovině 70. let. Než se proslavil coby zpěvák, pracoval jako sklář. Brzy se ale vydal na uměleckou dráhu. Začal vystupovat s různými kapelami, hrál na banjo, kontrabas i kytaru. Založil hudební skupinu Mamo kvintet, účinkoval v kavárně Vltava a vystupoval v klubu Reduta. Na počátku 60. let se zapojil do týmu divadla Semafor, poté přešel do Divadla Rokoko, kde působil sedm let. Objevil se i ve filmech Kdyby tisíc klarinetů, Limonádový Joe či v muzikálu Noc na Karlštejně. Matuška vyhrál první ročník ankety Zlatý slavík za rok 1962. Zvítězit se mu podařilo ještě v roce 1967, kdy porazil svého odvěkého rivala Karla Gotta. V roce 1986 emigroval do USA. Tam mimo jiné pořádal koncerty pro krajany a vydával zde další desky. Po pádu režimu se domů vracel a i přes pokročilý věk občas koncertoval. Rozloučení s Waldemarem Matuškou se uskutečnilo 18.června na pražském Žofíně. Poklonit se zpěvákovi přišlo asi 15 tisíc fanoušků. Projev na pohřbu pronesli Helena Vondráčková, Karel Gott a Jiří Suchý. Pietního obřadu se zúčastnili i prezident Václav Klaus a primátor Prahy Pavel Bém. Matuškovy ostatky byly uloženy do hrobu na Vyšehradě v blízkosti jeho oblíbence, herce a komika Vlasty Buriana.

Bývalou čistírnu odpadních vod rozzářil interaktivní Labyrint světel

Magické prostory Ekotechnického muzea zaplnili čeští i zahraniční umělci v čele s Petrem Niklem a Ondřejem Smeykalem podivuhodnými světelnými či zvukovými instrumenty. Stará kanalizační čistírna v Praze Bubenči, která náleží k památkově chráněnému areálu, se tak proměnila v interaktivní bludiště světel, kde se návštěvníci stávají uměleckými spolutvůrci, ne-li dokonce samotnými exponáty. Labyrint světla je součástí mezinárodního projektu putovních výstav Orbis pictus aneb..., jehož základní koncepce se inspiruje humanistickými idejemi českého vzdělance Jana Amose Komenského. Odkazuje k jeho vrcholnému filozofickému dílu Labyrint světa a ráj srdce a vábí každého, kdo touží a pátrá po svobodném a kreativním poznání. "Smyslem naší expozice je uvést lidi do aktivního procesu tvorby," vysvětlil Petr Nikl, vystavující umělec a scenárista výstavy. Návštěvníci se ocitají ve tmě, kterou narušuje pouze několik zdánlivě prapodivně blikajících, zářících, případně vrzajících objektů. Tabulky s popisky chybí, stejně jako zákazy dotýkat se vystavených předmětů. Návštěvníci mohou různorodé předměty promítající na stěny barevné mozaiky sami usměrňovat pomocí ovládacích pák nebo kol. V zakřivených zrcadlech a polouzavřených hranolech se míhají světla v závislosti na posuvných jezdcích. Vše dokresluje zvláštní hudba znějící jako rozehrávající se orchestr. Line se ale jen z jednoho bizarního nástroje v podobě varhanního rotopedu. Jeho píšťaly se rozezvučí pokaždé jinak podle toho, jak se na něm šlape. Hlouběji v podzemí, kde ústí samotná kanalizace ve velkou vodní plochu, visí uprostřed tmy soustava zlatých nálevek. Voda nejprve přiteče do horní, kterou tíha převáží a kapalina pak putuje dál, dokud se nedostane na úplné dno. Když divák stoupá opět na světlo, prochází okolo průhledu, ve kterém se skrývá mozaika sestavená ze samých očí. Hlavní hala, přilehlé místnosti i podzemní katakomby bývalé průmyslové budovy se samy aktivně podílejí na vytváření hravého prostoru, v jehož centru se návštěvníci vyvazují z rutiny a konvencí a objevují vlastní nápaditost. Utkat se s obří vodní bulvou, vstoupit do světelné hry s časem, rozlámat gejzír nebo třeba zkrotit magnetický stůl mohou zájemci až do 14.července. Více na www.orbis-pictus.com.

Sport

Ze sportu stručně

* Nejlepší český fotbalista posledních let Pavel Nedvěd (36 let) ukončil kariéru. S fanoušky Juventusu Turín se rozloučil 31. května výhrou 2:0 nad Laziem Řím. Italská média přesto spekulují, že se držitel Zlatého míče za rok 2003 ještě k fotbalu vrátí.

* Českou fotbalovou reprezentaci poprvé vedl z trenérské pozice František Straka. V Jablonci si 5. června připsal vítězství 1:0 v přátelském utkání proti Maltě, gól vstřelil v 79. minutě útočník Tomáš Necid. Týmu chybělo několik tradičních opor, které nahradili nadějní mladíci.

* Jamajský sprinter Usain Bolt zaběhl na 100 metrů nejrychlejší čas sezony. Do oficiálních statistik se mu ale čas 9,77 z ostravské Zlaté tretry, pořádané 17. června, nezapočítal, protože ho dosáhl za nedovolené podpory větru. Další hvězda mítinku Barbora Špotáková skončila mezi oštěpařkami výkonem 65,92 metrů třetí.

* Zámořskou NHL vyhráli hokejisté Pittsburghu Penguins, kteří ve finále zdolali Detroit 4:3 na zápasy. Ze Stanley Cupu se raduje i český útočník Petr Sýkora, jenž ovšem v rozhodujícím utkání (2:1) kvůli zranění nenastoupil.

* Praha se nebude ucházet o pořádání olympijských her v roce 2020. Zastupitelstvo města přípravy zastavilo kvůli negativním dopadům finanční krize. Dosavadní náklady spojené s přípravami byly vyčísleny na 70 milionů korun, podle opozice překročily 100 milionů.

* Čeští judisté získali na dvou turnajích Světového poháru tři zlaté medaile. V Bukurešti na začátku června triumfovali Lukáš Krpálek (hmotnostní kategorie do 100 kilogramů) a Pavel Petřikov (do 60 kilogramů), který vítězství zopakoval o týden později v estonském Tallinnu.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Vatikán spustil nové stránky k Roku kněží

Jako zdroj informací o Roku kněží, který papež Benedikt XVI. zahájil v pátek 19.6.2009, spustila vatikánská Kongregace pro klérus na adrese www.annussacerdotalis.org nové webové stránky. Nový web je dostupný v šesti jazycích – italsky, anglicky, německy, francouzsky, španělsky a portugalsky – a klade si za cíl "nabízet konkrétní pomoc skrze duchovní texty, materiály a dokumenty týkající se Roku kněží. První sekce představuje návštěvníkům osobu svatého faráře arského Jana Marie Vianneye, jehož 150. výročí úmrtí (4.8.1859) se stalo podnětem k vyhlášení Roku kněží. Ve druhém oddíle se lze dočíst i o dalších postavách svatých kněží, mezi kterými nemůže chybět například bl. Charles de Foucauld, zavražděný r. 1916 v severní Africe. Pod dvěma dalšími odkazy naleznete učení církevních otců a učitelského úřadu církve. Následují modlitby za kněze, poselství prefekta kongregace kardinála Hummese a zamyšlení sekretáře, arcibiskupa Piacenzy. Je také možné se přihlásit k odběru informací a dostávat do své e-mailové schránky upozornění na novinky v jednom ze šesti zmíněných jazyků. Rok kněží vyhlásil papež Benedikt XVI. na jaře tohoto roku u příležitosti 150. výročí úmrtí sv. Jana Marie Vianneye, patrona farářů. Zahájen byl v pátek 19.6., o slavnosti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, a pokračovat bude do téže slavnosti v příštím roce, tedy do 11.6.2010.

Kardinál Jozef Tomko převzal ocenění

Jako další ze slovenských církevních představitelů byl oceněn kardinál Jozef Tomko a to za celoživotní vědecko-pedagogické dílo a za zásluhy ve slovenské křesťanské kultuře a vzdělanosti. Převzal Velkou medaili sv. Gorazda. Vyznamenání kardinálu Tomkovi udělil slovenský ministr školství Ján Mikolaj. Připomněl jubileum 85 let života, které kardinál letos oslavil. Bezprostředně po převzetí ocenění kardinál Tomko uvedl: "Skutečně jsem to ocenil, protože jde o cenu sv. Gorazda, to mě okamžitě spojilo s Cyrilem a Metodějem. Jestliže znovu hovoříme o Cyrilu a Metodějovi, tak právě teď, když se z pověření Svatého otce připravuji na cestu do Řecka uzavřít Rok sv. Pavla, i z tohoto pohledu je to pěkné." (Rádio Lumen). Podle ministra se resort školství snaží, aby toto nejvýznamnější pedagogické vyznamenání dostávali významné osobnosti Slovenska.

22. pouť kardinála Josefa Berana ve Starém Plzenci

V sobotu 27.června 2009 proběhla ve Starém Plzenci pout jejíž tradici založil kardinál Josef Beran v roce 1946. O čtyř roky později ovšem komunisté konání poutě zakázali a n původní myšlenku kardinála Berana bylo navázáno až v r 1991. Poutní slavnost byla zahájena ve 14.00 hodin n náměstí ve Starém Plzenci a poté se vydal průvod v čele plzeňským biskupem Františkem Radkovským na bývalé hradiště Hůrka, kde stojí starobylá rotunda sv. Petra a Pavl pocházející z 10. století. Jedná se o nejstarší dochovano církevní stavbu v plzeňské diecézi a významnou kulturní duchovní památku. Po příchodu průvodu zde bisku František Radkovský sloužil mši svatou pod širým nebem.

Podle zpráv České biskupské konferenc

Socialisté zaútočili na Kardinála Vlka

Symbolickou tečku za nebývale agresivní kampaní pře volbami do Evropského parlamentu udělala ČSSD v reak na slova kardinála Miloslava Vlka. Český primas totiž krátc před volbami vyjádřil na svých internetových stránkác *www.kardinal.cz* svůj názor na to, jak by měli občan hlasovat. Pražský arcibiskup v něm uvedl, že by lidé neměl volit strany, které v době našeho předsednictví Evropské un svrhly vládu. „Při volbě je nutné dobře vážit, koho volit. V poslední době se řada stran a politiků v našem veřejném životě, při bourání vlády a při dalších příležitostech, proje vila zcela nezodpovědně. Takové politiky nelze d Evropského parlamentu volit. To je nutné dobře rozmýšle jinak by to byla od nás velká nezodpovědnost," prohlás kardinál Vlk. Reakce na sebe nenechala dlouho čeka Kardinálův názor se nelíbil vedení ČSSD, jež ústy svéh předsedy Jiřího Paroubka na českého primase ostře zaúto čila: „Tato slova jsou motivována majetkovými zájm katolické církve a bojem za vyplacení téměř 270 miliar korun z prostředků českého státu. Díky pádu Topolánkov vlády totiž nedojde k církevním restitucím v této podobě, uvedl Paroubek a přešel do protiútoku: „V souvislosti výzvou kardinála Vlka ČSSD vyzývá všechny občany, ab nevolili ty politiky, kteří prosazovali nespravedliv vyplacení 270 miliard korun katolické církvi." I pře Paroubkův vzkaz voličům nakonec volby do Evropskéh parlamentu vyhrála s jasným náskokem ODS a lidovc obhájili své dva mandáty.

Jiří Prinz, Katolický týdeník 24/200

A pak jsem vstal...

Oficiálně bylo vLurdech uznáno jen 67 zázračných uzdravení. Ve skutečnosti jsou tyto případy mnohem četnější. Následující vyprávění líčí jeden takový případ, který se do oficiálního seznamu nedostal.

U černé kávy mi vyprávěl jeden 53letýmuž o své obdivuhodné životní cestě a jejích zvratech. Na počátku stojí něžný Boží dotek, který zažil ve svých sedmi letech při výuce katechismu a otázce: „Proč Pán Bůh stvořil svět a každého z vás?" A odpověď kněze: „Protože vás miluje."

„On mě miluje! Tato věta mnou doslova projela. Od té doby mě provází toto přesvědčení."

Od mládí v něm koexistuje hluboká víra spolu s pocitem nesmírné únavy a celkového nedostatku tělesné síly k pohybu. Tyto zpočátku nijak bolestné příznaky postupem doby zesilovaly, až se vyvinuly do blíže nedefinovatelného svalového onemocnění. Dostavovaly se chronické stavy vyčerpanosti. Fyzické síly se vytrácely do té míry, že Nadin nakonec prožíval své tělo jako bolestivou a ochrnutou tupou masu.

Ve 33 letech musel přestat pracovat. Tomuto stavu se 16 let přizpůsobovala matka dvou dětí a pokoušeli se to přežít. „Žil jsem ze dne na den, v tempu zpomaleného filmu, boj s těžkostmi byl stále namáhavější, ale to všechno bez revoltování - ve víře a v odevzdanosti," dodává tichým hlasem.

Od roku 1994 byl odkázán na invalidní vozík, který musel být nahrazen vozítkem s elektrickým pohonem, protože nebyl schopen pohybovat se vlastní silou. Bolesti svalů zachvátily brzy celou kostru a její údy, dokonce i obličej. Na úsměv se vždy připravoval s velkou bolestí. Od roku 2004 se ploužil mezi vozíkem a lůžkem a nebyl schopen ani doma vůbec nic vykonat.

Nicméně dále se modlil a obětoval. Byl členem modlitební skupiny, a když objevil Terezii z Lisieux, začaly jeho kontakty s místním Karmelem. Důvěrným průvodcem se mu stalo zasvěcení podle Ludvíka Marii Grigniona z Montfortu podle příkladu Jana Pavla II.: „Volím si Tě, ó Maria, za svou Matku a Královnu... zasvěcuji své tělo a svou duši..." „Ještě jsem nevěděl, co Maria s mými slovy udělá," dodává a pokračuje ve vypravování.

„V tomto postoji důvěry jsem v červnu 2004 přijel do Lurd. Evangelium v první mši svaté bylo o ženě, která trpěla krvotokem a dotkla se Ježíšova roucha. Toto evangelium jsem slyšel i před odjezdem.

Během pouti jsem se sám odebral do stanu adorací. Chtěl jsem být v Ježíšově společnosti. Před eucharistickým průvodem v 17 hodin odnesli dva kněží monstranci. Jel jsem za nimi na svém elektrickém vozíku a neztrácel jsem Pána z očí. Přitom jsem mu řekl: „Můj pohled je upřen na Tebe v Hostii. Je to jako dotek, kterým se tě dotkla žena. Dotýkám se Tě zrakem, Ježíši." Byl jsem šťastný, provázel jsem ho a byl jsem mu docela blízko.

Po návratu domů jsem 5. července ještě v 8 hodin ležel v posteli. Vzal jsem misálek, abych si přečetl evangelium toho dne. Opět to byla zpráva o uzdravení ženy trpící krvotokem! Pomyslel jsem si: Co to má znamenat? Tato žena mě už několik dní pronásleduje. Tak jsem text opět přečetl. Konečně jsem pochopil: Tuto ženu žene tak velká touha po uzdravení, že mohla překonat všechen strach. V gestu nekonečné důvěry vložila svůj život do Ježíšových rukou. Ve velké pokoře a bezmezné odevzdanosti prosila o své uzdravení.

Tu mi bylo náhle jasné, že jsem ještě nikdy neprosil o své uzdravení, vždy jsem prosil jen za druhé. Sobě jsem vyprošoval duševní sílu, víru a vytrvalost... Ale nebyl to nakonec nedostatek důvěry v Boží všemohoucnost, omezovat se pouze na své oblasti? Má být Bůh všemohoucí, jen pokud jde o duše, nikoliv však i o těla? Když stvořil hmotu a všechen svět, není to pro něho docela jednoduché, „spravit" moje tělo, tento maličký atom v jeho stvoření?

Zkrátka, posadil jsem se na lůžku, podíval jsem se na obraz Panny Marie Lurdské, jako bych byl v jeskyni, a zašeptal jsem: „Maria, jsem připraven, popros svého Syna, aby mě uzdravil, je-li to jeho vůle." A pak jsem vstal, lehce a rychle. Zpozoroval jsem, že necítím žádné bolesti. Svoje tělo jsem necítil jako tupé, moje páteř se zdála zcela narovnaná. Stál jsem rovně jako svíce. Začal jsem vykonávat domácí činnosti, starat se o jídlo a o nákup.

Zkrátka, začal jsem zcela normální život, ale to všechno jsem 15 let nemohl dělat. Od rána do večera, bez únavy jsem pracoval. Síla se opět vrátila, a to natrvalo.

Pocítil jsem nevýslovnou radost, pocit štěstí, který nebyl z tohoto světa! Bůh to připustil, abych prosil o uzdravení svého těla, a já jsem věděl s jistotou, že mě uzdravil.

Od té doby mě naplňuje úžas, žiji v ustavičném díkůvzdání s vědomím, že všechno se rozhoduje v obrácení. Tělo se nakonec rozpadne na prach, nesmrtelná je jen duše.

Přesto ne všechno bylo hned lehké. I když uzdravení znamenalo velké štěstí, tento velký zlom byl také zdrojem stresu, především pokud se týká druhých. Po několika dnech jsem začal pociťovat určité pocity viny. Proč právě já, když osoby mně blízké trpí tolika bolestmi srdce? Jak mám tuto milost pochopit?

Mohl jsem své štěstí sdílet s dalšími, ale narazil jsem na nepochopení, na pochybnosti, na podezírání, osamocenost, dokonce i uvnitř církve. Zázrak vyvolává i odpor. Když se mě na to někdo ptá, odpovídám, že je to znamení: znamení naší budoucí slávy, když budeme všichni spolu u Ježíše.

Nechtěl bych, abych byl označen za zázračné uzdravení. To slovo působí trochu s nádechem senzace, obrací pohled na osobu, jako by byla významná. Dávám však raději svědectví o tom, že mě Bůh uzdravil a že toto uzdravení je zázrak. O tom nemám ani nejmenší pochybnosti. Není třeba se dívat na mne, nýbrž na toho, kdo zázrak způsobil: na Ježíše Krista, který na přímluvu své Matky uzdravuje a zachraňuje."

Famille Chrétienne, 7.-13. 2. 2009

Požehnání otce Pia

Požehnání, které udělil otec Pio manželům Licii a Septimovi Manellioyym, přineslo bohaté ovoce nejen v 21 dětech a 53 vnucích. Tito rodiče kráčeli společně cestou křesťanské dokonalosti tak odhodlaně, že v lednu 2009 byl zahájen proces jejich blahořečení Jejich syn Štěpán založil papežsky schválené řeholní společenství Františkáni Neposkvrněné, které má dnes 800 členů z celého světa.

Septim Manelli se narodil 25. dubna 1886 v Terame v Itálii. Jeho rodiče dbali o co nejlepší jeho vzdělání až po studium italské literatury, ale o křesťanské víře věděl velice málo.

Když měl 33 let, poznal ženu, ze které se nakonec vyklubala satanistka. V její přítomnosti se cítil stále hůře a hůře a snažil se vyhýbat stykům s ní. Ona však nechtěla jen tak odejít a musel za to draze zaplatit. Vypráví: „Tato žena měla démonickou sílu, kterou používala tak, že mě duchovně i psychicky trýznila, kdekoliv jsem byl. Neměl jsem vůbec klidu. Někdy jsem se cítil být u konce svých fyzických sil a bál jsem se, že zešílím.

Ve své nouzi jsem si vzpomněl na jednoho kapucína, který měl výjimečné dary, a tak jsem se rozhodl, že u něho vyhledám pomoc. V roce 1924 jsem přišel do San Giovanni Rotonda a svěřil jsem se P. Piovi: - *Když mi pomůžete dostat se z tohoto pekla, ve kterém se nyní nacházím, stanu se věrným křesťanem a budu vás podporovat.* Pater Pio odpověděl silným hlasem: - *Stále ti budu nablízku, nesmíš o tom pochybovat.* Po svaté zpovědi jsem mohl přijmout svaté přijímání a od té doby jsem s dosud nepoznaným zápalem děkoval Bohu za tento veliký dar. V sakristii mi P. Pio potvrdil: - *Tímto svatým přijímáním jsi přijal přehojné požehnání.*" Toho dne se stal Septim jedním z prvních duchovních synů P. Pia, který měl tehdy 35 let. Zcela pod jeho dohledem a pod jeho vedením začal žít křesťanským životem, o kterém jeho duchovní otec jednou dosvědčí: - *Křesťan, který opravdu žije evangelium.*

Toto je moje rodina

V roce 1926 se 40letý Septim oženil s Licií Gualandriovou z Bergama, která byla o 20 let mladší. Bylo pochopitelné, že pro svoje manželství chtěl přijmout požehnání milovaného otce Pia. Proto jejich svatební cesta vedla do San Giovanni Rotonda, kde se Licie poprvé setkala se svatým kapucínem. Vzpomíná: „Při tomto prvním setkání nám požehnal, a když byl s mým mužem sám, předpověděl mu počet našich dětí: - *Budete mít víc než dvacet dětí!* Na druhý den po mé první zpovědi u otce Pia jsem mu vroucně svěřila naši rodinu. On řekl něžně a pevně: - *A jak vás budu chránit! Je to moje rodina! Chránit ji a bránit jsem si vzal za svou povinnost.*"

A tak tomu skutečně bylo. Byl pro tuto rodinu orodovníkem a duchovním otcem. Při každém důležitém rozhodování se s ním otec Septim radil. Ve velmi těžkých situacích se mohl spolehnout na pomoc P. Pia. Bylo tomu tak v třicátých letech, kdy málem přišel o místo učitele, protože neměl fašistický průkaz. Jen díky modlitbě P. Pia nepřišel o zaměstnání a mohl dále učit, což bylo pro rozrůstající se rodinu velmi důležité.

P. Pio pomohl manželům, aby každé dítě přijali jako Boží dar a požehnání. Když se jednou Licie, ztrápená každodenními starostmi o rodinu, obrátila na P. Pia, on odpověděl: - *Dcero moje, nespoléhej na své vlastní síly Bez Boží pomoci by ses nikdy nedokázala postarat o tak velkou rodinu.*

Ano, Boží pomoc pociťovala rodina častěji, a to zcela očividně, např. když jedno dítě bylo těžce zraněno nebo jiné na svou nemoc již umíralo. „Vícekrát zachránil P. Pio svou modlitbou a svým požehnáním naše děti. Stali jsme se svědky zázraků uzdravení, které si nedokázali vysvětlit ani lékaři," dosvědčila Licie.

Jeden z těchto zázraků se odehrál již při prvorozeném dítěti. Několik měsíců po narození se u dítěte na čelisti objevil otok, který stále rostl. Lékař rodičům vysvětlil, že jde o zhoubný nádor, který je nevyléčitelný a vede k udušení. Když byla rodina na letním pobytu v San Giovanni Rotondu, vzal Septim dítě do sakristie. P. Pio vzal do rukou jeho oteklou hlavičku a políbil ji. Za několik dní si rodiče všimli, že tumor zmizel.

V roce 1935 byla matka Licie svědkem, jak se nevysvětlitelným způsobem uzdravila dcera 17 měsíců stará. Spadla ze schodů, ležela na zemi a sténala, oči měla zakalené. Cestou do nemocnice Licie ustavičně prosila Pannu Marii a P. Pia o pomoc. Ale než se dostali do ambulance, lékařů už nebylo třeba. Malá se posadila, spokojeně dýchala a usmívala se. Když po nějaké době Septim děkoval P. Piovi za zřejmou pomoc, P. Pio mu s úsměvem odpověděl: - *Vy přece víte, že je zde někdo, kdo se o vás stará.*

Něco velmi cenného pro život

Celá rodina měla hlubokou úctu ke svému duchovnímu otci, kterému za mnoho vděčila. A tak velkou část letních prázdnin trávili v San Giovanni Rotondu. Jeden z jejich synů jménem Pio, který je dnes rovněž otcem devíti dětí, si na tuto dobu vzpomíná: „Byly to dny intenzivního duchovního života. Náš denní program měl pramálo společného s běžnou představou dovolené. Časně ráno ještě za tmy jsme šli do kostela, protože o páté hodině začínala mše svatá s P. Piem. Ta trvala nejméně dvě hodiny. Po krátkém odpočinku jsme se opět vrátili do kostela, abychom viděli P. Pia, který přicházel do zpovědnice, protože každé z nás dětí chtělo políbit ruku svého duchovního otce. Po odpoledním růženci jsme chtěli být také na svátostném požehnání, které P. Pio uděloval v 18 hodin. Vyvrcholením dne však bylo, když jsme mohli přijmout z jeho rukou svaté přijímání. Tímto způsobem jsme už jako děti získali smysl pro svaté věci. Naučili jsme se, že na světě žijí svatí lidé, svaté úkony a svaté okamžiky. Pro nás byl P. Pio Ježíšem na zemi a jeho požehnání bylo pro náš život velice cenné."

Milost pro děti a vnoučata

„Jako děti jsme vyrůstali pod ochranou P. Pia a bylo pro nás samozřejmostí vyprosit si od něho radu při volbě životního partnera," vysvětlil nám Pio. „Určitě si umíte představit, s jakými pocity jsem cestoval k P. Piovi. Kolena se mi třásla, když jsem P. Piovi ukazoval naše snubní prsteny. On spontánně odpověděl: - *Ona je dobrou křesťankou.* Potom položil svoji stigmatizovanou ruku na moji, požehnal prsteny a tím i naši rodinu."

Když v roce 1968 poznala P. Pia i Anna Maria, přijala jeho požehnání. Vyprávěla nám: „Přáli jsme si, aby nás sezdal P. Pio, ale krátce před naší svatbou 23. srpna 1968 zemřel. Tak jsme se odevzdali vedení P. Štěpána, který je bratrem mého muže. On nám pomohl založit křesťanskou rodinu a darovat život devíti dětem. Sedm z nich se rozhodlo zasvětit svůj život Bohu. Nepochybně vděčíme za to zvláště modlitbě růžence, který jsme se v rodině vždy modlili. Ale je to ovoce požehnání, které spočívá na našich rodičích a naší rodině a které chceme dále věrně uchovávat a předávat. Moje tchyně Licie si požehnání vážila tak, že svou závěť začala slovy: Milé děti, žehnám vás."

Prameny: M. Manelli, Mamma Licia; S. L. Manelli, Ecco la mia familia Casa Mariana Editrice Frigenta.

Mějte odvahu

V příštím roce uplyne sto let od zveřejnění dekretu papeže svatého Pia X. *Quam singulari* jistě stojí za to si ho připomenout.

Giuseppe Sarto, tak se jmenoval papež Pius X., pociťoval již jako malý chlapec neodolatelnou touhu po svatém přijímání. Tehdy bylo obyčejem udělovat svátost biřmování v 11 letech a první svaté přijímání ve 12 letech věku dítěte. Nejdříve si Giuseppe Sarto vybojoval přístup na faru. Farář se nestýkal s chudými lidmi, tím méně s jejich dětmi. Giuseppův otec byl pouhý listonoš. Josef se však nedal odbýt. Ale byl na faře tvrdě odmítnut. Farář nemůže měnit církevní zákony a nehodlá dělat žádné výjimky. Jen biskup by mohl v té věci rozhodnout. Tak se malý Giuseppe probojoval až k biskupovi. Ani biskup nechtěl měnit církevní zákony, to přísluší jen papeži. Giuseppe se nevzdal. „Tak pojedu k papeži do Říma!" Biskup mu nedával žádnou naději: „Papež tě nepřijme a ani nic nezmění." Přitom se nejednalo o jednoznačné zákony, nýbrž pouze o zvyklosti. Je dosvědčeno, že Giuseppe Sarto tehdy na odchodu prohlásil: „Tak mi nezbývá nic jiného než se stát papežem a tyto zákony změnit!"

Doporučení každodenního svatého přijímání

Giuseppe se skutečně stal papežem a roku 1905 vydal první dekret o svatém přijímání. Nese titul *Sacra Tridentina Synodus* a učí, že se nesmí zabraňovat tomu, aby věřící přistupovali k svatému přijímání každý den.

Pro dnešní křesťany se takový dekret jeví nepochopitelný. Žádný kněz nedělá těžkosti, jestliže chce někdo přijímat každý den. Dnes je dokonce přípustné přijmout Eucharistii dvakrát za den, když se věřící účastní dvou mší svatých. To však dříve nebylo vůbec samozřejmé. Pius X. se odvolal na Tridentský koncil, který výslovně doporučuje každodenní svaté přijímání. Praxe v dalších staletích však byla opačná. Jansenismus, hnutí, které Církev pak odsoudila, ovlivnil svátostný život. Úcta k Eucharistii byla sice velmi zdůrazňována, ale každá jednostrannost a přehánění se prý blíží herezi. Kdo je hoden přijímat Ježíše v eucharistickém chlebu? Vlastně nikdo. I Matka Boží se prý musí cítit nehodná, i když je plná milosti a nikdy nezhřešila. Může však tvor přijímat jako pokrm svého Stvořitele? I my vyznáváme, že jsme nehodni, když těsně před svatým přijímáním říkáme: „Pane, nejsem hoden, abys přišel pod moji střechu." Kdybychom zde udělali tečku, museli bychom se skutečně vrátit do lavice. Ale modlitba pokračuje: „Ale řekni jen slovo, a má duše bude uzdravena." Slovo, které Ježíš vyslovuje a které uzdravuje, je samotné svaté přijímání. Nestaneme se více hodni, když zůstaneme vzdáleni od Eucharistie, nýbrž když ji přijímáme.

Jako požadavek pokory a úcty zavedl jansenismus něco jako „hladovku". I zbožné ženské řády přistupovaly ke svatému přijímání jen o velkých svátcích. K měsíčnímu přijímání bylo potřebné povolení zpovědníka, které však věřící nedostal, protože kněz měl ze semináře jansenistickou výchovu. Pius X. však učinil strašáku jansenismu konec.

Časné přijímání pro děti

Měl papež Pius X. se svým druhým dekretem úspěch? *Quam singulari* bylo promulgováno roku 1910. Příští rok tedy budeme slavit jeho stoleté jubileum, ale můžeme říci smutné jubileum. Dekret zůstal takřka neznámý i mezi pastýři Církve. Papež svým dekretem časné svaté přijímání dětí v předškolním věku nejen povolil, ale přímo požadoval. Když dítě dospěje do věku „rozlišování" obyčejného chleba od chleba eucharistického, má se připravit na přijetí prvního svatého přijímání (a první svaté zpovědi). Toto „rozlišování" také umožňuje rozlišovat dobro a zlo, což je předpoklad pro svatou zpověď. Především se nepožaduje žádné úplné uvedení do katechismu. Kritériem je víra a touha.

Když chodí dítě s rodiči do kostela a rodiče přistupují ke svatému přijímání, dítě často žebrá: „Já chci také!" To ještě mnoho nevypovídá a může to vyplývat z přirozené touhy po napodobení. Ale když se dítě ptá: „A proč nemůže Ježíš přijít ke mně?", je to pro rodiče již alarmující znamení.

Touha po Pánu v čisté dětské duši

Důvody, které papež udává, jsou snadno pochopitelné. Svaté přijímání není, jednosměrka". Obyčejně chceme my sami rozhodovat, zda k přijímání půjdeme, nebo ne. Ale přijímání - latinsky communio -již samo říká, že jde o sjednocení dvou osob.

Položme Kristu řečnickou otázku: „Jak často chceš, abychom tě přijímali?" On je náš „Partner". On přece má také k tomu co říci! Je plný lásky a touhy. Nedá nám žádnou jinou odpověď než: „Tak často, jak je to jen možné!"

Představme si, že Pius X položil podobnou řečnickou otázku: „Jak brzy chceš vstoupit do duše pokřtěného dítěte?" Odpověď nemůže znít jinak než: „Tak brzy, jak je to jen možné!"

Latinská počáteční slova dekretu *Quam singulari* poukazují na obrovskou lásku Ježíše k dětem: *Nechte maličké přijít ke mně a nebraňte jim, protože jim patří nebeské království* (Lk 18,15). Dekret *Quam singulari* upadl do zapomenutí, protože je zavalen horou neznalosti, předsudků, praktickými těžkostmi a také zlovolnými překážkami.

Těžkosti a překážky v dnešní době

• Mluvil jsem s jedním pastoračním teologem. O existenci dekretu vůbec nevěděl.

• Nejčastější námitkou je, že děti nemohou rozumět tajemství Eucharistie. A rozumějí mu dospělí lépe?

• Děti jsou připravovány na svaté přijímání v rámci výuky náboženství. Nikdo nemá „vystupovat z řady". A proč ne? Prožít sám první svaté přijímání neobsahuje v sobě žádné protiřečení. Takové děti prožijí svaté přijímání jako rodinný svátek, ve společenství druhých naopak jako společenskou záležitost.

• Namítne se, že rodiče chtějí být časným přijímáním dítěte něčím lepším a chtějí mít zbožnější děti. Ale oni nastupují cestu, která je otevřená pro každého! Neměli by všichni rodiče usilovat o to, aby jejich děti byly co nejlepšími křesťany a aby byly uvedeny co nejhlouběji do víry?

• Dnes panuje až přehnaná tolerance v přistupování k svatému přijímání. Všichni, kdo jsou na mši, mají mít právo přistoupit. I ti, kteří nezpytují svědomí, kteří žijí v nedovoleném vztahu, dokonce i „odloučení bratři". Ale tato „tolerance" se netýká dětí, ačkoliv mají čisté srdce, musí čekat!

• Příprava na časné svaté přijímání je problematická, když dítě nevyrůstá ve věřící zbožné rodině. Pro časné svaté přijímání je opravdu nevyhnutelná živá náboženská atmosféra v rodině. Někdy však stačí, aby jeden z rodičů byl věřící a měl rozhodující vliv na výchovu dítěte.

• Bohu díky máme ještě četné věřící a vzorné rodiny. Jejich děti mají všechny předpoklady pro včasné svaté přijímání. Proč jich nevyužívají? Z neznalosti nebo z obav? Křesťanští mučedníci byli ochotni raději zemřít, než aby byli odloučeni od svatého přijímání. Vyplatí se přinést každou oběť, překonat překážky a krátkozraké předsudky, nedat se odradit. Je mnoho věcí, které si v životě musíme vybojovat. I Giuseppe Sarto byl takový bojovník.

A na závěr citát z evangelia: *Neboj se... On tě volá! (Mk* 10,49).

P. Leo Kuchař SSS, Kirche heute 3/2009

ILLINOIS ATTORNEY GENERAL Lisa Madigan

www.IllinoisAttorneyGeneral.gov

**Státní zástupkyně státu Illinois Lisa Madigan, Imigrační úřad USA,
Generální konzulát České republiky v Chicagu
a Česká katolická misie sv. Cyrila a Metoděje v Chicagu**

si vás dovolují pozvat na informativní

BESEDU O IMIGRAČNÍCH A SPOTŘEBITELSKÝCH OTÁZKÁCH

ve středu
29. července 2009 v 18:30 hodin
(zahájení programu v 19.00 hod.)

v nových prostorách České katolické misie v Brookfieldu
9415 Rochester Avenue, Brookfield, Illinois 60513

* * *

Mimo jiné se dozvíte:

- o povinnostech, právech a perspektivách cizích státních příslušníků pobývajících na území USA,
- jak předcházet podvodům, s nimiž se můžete jako přistěhovalci setkat,
- informace o právech spotřebitele.

Po krátkých prezentacích úřadů státní zástupkyně, imigračního úřadu a U.S. Social Security budou jejich zástupci odpovídat na vaše dotazy týkající se přistěhovalectví, legalizace pobytu a naturalizace, získání zelené karty, práv spotřebitele, apod.

Účast na této osvětové akci je anonymní, účastníci nejsou při vstupu ani legitimováni, ani registrováni Využijte tuto jedinečnou příležitost zeptat se profesionálů na otázky, které vás zajímají z pohledu cizince žijícího v USA.

Doplňující informace k besedě můžete získat na Generálním konzulátu ČR v Chicagu nebo u pani Nettie Lasko v kanceláři Státní zástupkyně na tel. 312 814 2831. Vzhledem k omezeným kapacitám sálu prosíme o potvrzení vaší účasti buď telefonicky na tel. čísle 312 861 1037 nebo e-mailem na adrese chicago@embassy.mzv.cz (stačí křestní jméno, resp. iniciály).

Generální konzulát České republiky v Chicagu

Consulate General of the Czech Republic in Chicago

Česká misie v Chicagu Vás srdečně zve

na pouť k Panně Marii do Lisle

v neděli 2.srpna 2009 ve 2.00 hodiny odpoledne
v opatském chrámu benediktinského kláštera sv. Prokopa

Při slavné mši svaté ke cti Panny Marie Nanebevzaté
zazní veršovaný životní příběh Panny Marie

POPELKA NAZARETSKÁ

Text vynikajícího českého básníka
Václava Renče

Hudba současného moravského skladatele
Zdeňka Pololáníka

Účinkuje známý brněnský herec,
který již mnohokrát navštívil Chicago
Miroslav Gabriel Částek

Básník Václav Renč (1911 – 1973) patřil k těm, jehož jméno mělo být vymazáno z české literatury a z lidské paměti vůbec. Autor několika knih básní, divadelních her, nesčetných překladů i veršů pro děti měl být zapomenut, tak jako měl být zapomenut (nebo zasunut do muzejních vitrín) křesťanský pohled na svět, pohled, který se stal znamením nejlepší části jeho díla. Přispět k zapomenutí mělo i básníkovo jedenáctileté věznění v letech 1951 – 1962. Dny dveří bez kliky, dny zaživa pohřbených. Ale právě ve vězení zazněla Renčova poezie novými a naléhavějšími tóny. Verše, psané na cigaretové papírky a tajně vynášené ze stalinských lágrů nebo ještě častěji pouze zapamatované a znovu a znovu opakované a tím pomáhající přežít, jsou zde. Zůstaly. Na prvním místě mezi ně patří verše Popelky nazaretské. Sám Václav Renč o Popelce nazaretské v osobním dopise z roku 1969, kdy báseň mohla poprvé vyjít - aby po necelém roce byla znovu zakázána - napsal:

„Tahle skladba vznikla a slovo od slova byla napsána do paměti už před mnoha lety, tam, v nejnaprostější samotě, tj. už ve vyšetřovacích vazbách. Stovky a stovky muklů ji znaly zpaměti buď částečně nebo celou, v nesčetných opisech (všelijak zkomolených) obíhala po světě už dávno předtím, než já jsem se vrátil domů. A tak přemnozí jen čekali na nepravděpodobnou chvíli, kdy snad přece jen knižně vyjde. Vychází tak, jak mi v těch samotách byla darována, proto jsem se neodvážil změnit, když šla do tisku, ani slůvko, třeba by se zdálo (a mně prvnímu), že tu onde by byla na místě menší korektura. Nic na těch okolnostech neromantizuju, je to tak, jak to je, a jsem si vědom celé řady mimořádností, včetně toho kladného světla útěchy a překonávání a překonávání temnot světlem milosti..."

Renčova Popelka nazaretská je básnickým holdem královně matek i andělů, ale také každé ženě a matce, kráčející v jejich stopách.

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

POJIŠTĚNÍ STATE FARM

LOU ČEVELA

Agent

„Mluvíme česky"

State Farm Insurance Companies

AUTO – FIRE – LIFE – HEALTH

STATE FARM BANK

LOU ČEVELA INSURANCE AGENCY, INC.
1907 E. 31st Street (31st & Maple Ave)
LaGrange Park, Illinois 60526
Office: (708) 354 1180 - 24 Hour Voice Mail
FAX: (708) 354 1217 - 24 Hour Dedicated Line
E-mail Address: LOU.CEVELA.BZ@STATEFARM.COM

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President
Theresa M. Pokorny, Secretary -Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravecek
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbakenfs@mycingular.blackberry.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Česká misie v Chicagu Vás zve na

POUŤ DO ŘÍMA

Ve dnech 4. až 11.října 2009

Ubytování bude zajištěno v českém poutním domě Velehrad, který se nachází asi 10 minut pěšky od Vatikánu a chrámu sv.Petra. Ubytování je ve tří a čtyř lůžkových pokojích. Cena za osobu a den, včetně snídaně a večeře je 20 EUR. Program pouti bude organizován podle zájmu společně nebo individuálně s možností návštěvy všech bazilik a významných míst v Římě. Doprava do Říma letecky, cena dle aktuální nabídky leteckých společností. Jednotlivci si mohou pobyt prodloužit až do 17.října.

V současnosti je ještě několik volných míst.

Přihlášky a bližší informace:

Fr. Dušan Hladík
Tel. (708) 656 7472
Mobil (708) 533 1050

Česká Misie v Chicagu Vás srdečně zve na

VÝROČNÍ PIKNIK

v neděli 30.srpna 2009

v lesní rezervaci
„NATIONAL GROVE“
Zahrada č.4
27.ulice a Des Plaines Ave. - North Riverside
od 11.00 dopoledne do setmění

v 10.00 dopoledne přímo na pikniku
ČESKÁ MŠE SVATÁ S ČESKÝMI ZPĚVY
K poslechu, zpěvu a tanci hraje:
Taneční Muzika Evžena Peroutky

ALFA

Bude připraveno výborné občerstvení a bohatá tombola.
Těšíme se na Vaši návštěvu.
V případě velmi špatného počasí se piknik koná v Klubu České misie
9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

ČESKÁ MISIE V CHICAGU

srdečně děkuje všem,
kdo pomohli s organizací

GARAGE SALE

Vzdáváme upřímné Pán Bůh zaplať všem, kdo darovali vhodné věci pro tuto akci. Zvláště děkujeme těm, kdo vše připravili a pomáhali s prodejem a také s následným úklidem.

Výtěžek

Garage sale byl

$ 2180,-

a bude věnován na splátky dluhu na nový kostel v Brookfieldu

Za Českou Misii Fr. Dušan Hladík

Voice of Cleveland

WHKW 1220-AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.
Host: Joe Kocab
Listen on the Internet:
www.whkwradio.com (Eastern time)

Jerry Jirák

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM
v neděli v 9.00 a.m.
a na Internetu www.wcev1450.com
a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Za Miroslavem Štrossem

Vážená paní Štrossová, vážení přátelé!

Loučíme se dnes s Miroslavem Štrossem, dlouholetým bojovníkem II. československého exilu za obnovu demokracie v Československu.

Znali jsme ho pro vyhraněné postoje vždy na straně dobra, vstřícnou a otevřenou povahu, vytříbený nevtíravý vtip, optimismus za každých okolností a neutuchající zájem o naší společnou věc. Navázat s ním řeč, znamenalo vždy prožít novou podobu hluboké lidskosti jak vždy bývalo v naší vlasti zvykem. Hlavně o tento jeho příspěvek bude teď naše společenství ochuzeno.

Sešli jsme se zde, abychom se s nedávno zesnulým přítelem Mirkem Štrossem nejen naposledy rozloučili, ale zároveň zavzpomínali a oslavili jeho pozemskou pouť.

Narodil se 6. ledna 1922 v obci Skršíně, okres Bečov u Mostu, kde jeho otec hospodařil na pronajatém statku. Krátce potom se jeho rodina přestěhovala na rodinný grunt do Poštovic, kde se narodili jeho dvě sestry. Ještě v předškolním věku ho děda poslal do pohraničí, kde žil v německé rodině, aby se naučil německy. Zcela pokrokový počin i na dnešní poměry.

Po absolvování základní školy byl přijat na soukromé katolické gymnázium ve Slaném. Jeho strýc byl knězem a profesorem latiny na gymnáziu a mladý student u něho přes zimu bydlel. Tam strávil pět let a také se naučil latinsky. Byl nábožensky založen, v době svých gymnazijních studií poctivě ministroval a rád na ty doby vzpomínal. Potom přestoupil na Vyšší hospodářskou školu v Roudnici nad Labem, kterou ukončil maturitou.

Vždy byl hrdý na své selské kořeny. Jeho charakter a zásady utvářelo prostředí agrárního dorostu Republikánské strany. Činorodý, národně orientovaný státotvorný záměr Republikánské strany mu imponoval stejně jako spontánní, iniciativní účast jednotlivců a institucí na jeho uskutečňování. Zdálo se, jako by byl zrozen pro prosperitu I. Československé republiky, z níž vzešel a pro kterou byl ochoten obětovat vše.

Po komunistickém převratu v únoru 1948 si však uvědomil, že pokud nechtěl skončit jako mnoho z jeho přátel v komunistických kriminálech, jeho vyhlídky na plodný život nebyly nejlepší. Odchází proto do exilu do tehdejšího západního Německa a to právě v den vraždy Jana Masaryka. Po roce v uprchlickém táboře emigroval do Švédska a naučil se obstojně švédsky. Na Thanksgiving roku 1951 pak na konec přistává po plavbě přes Atlantik na půdě Spojených států a usazuje se v Chicagu.

Okamžitě po příjezdu se zapojil do práce právě ustaveného Sdružení československých exulantů; tak řečeno, stál u jeho kolébky. V organizaci pracoval aktivně přes 55 let, zvláště v mladých letech.

V září 1972 se oženil a pak žil spokojeně s manželkou Marií až do konce života. Postupně pracoval u firem Hank Heffner, Bussiness Machines Finger a TRW. Byl náruživým lovcem a velmi rád jezdil na hony do lowy, zvláště na bažanty. Zajímavé je, že je nikdy nejedl. Mezi jeho zálibami patřilo na první místo plavání. Jezdíval často do Michigan. Byl dobrým plavcem a dokonce jednou před utonutím zachránil život mladému děvčeti. Za mlada také rád a dobře tančil.

V Miroslavu Štrossovi nám odchází současný pokladník Sdružení československých exulantů v Chicagu. Neúnavně celý život bojoval za obnovení svobody ve své rodné zemi. O jeho názoru na popřevratové poměry v zemích bývalého Československa svědčí skutečnost, že zemřel v exilu. Urna s jeho popelem se tam však nyní vrátí jako symbol. Mimo jiné, jako výraz úcty k starým a známým, trvalým křesťanským hodnotám.

Budiž čest jeho světlé památce!

Václav Zolman, předseda
Sdružení československých exulantů v Chicagu.

Tento proslov byl pronesen při zádušní mši svaté za zesnulého dne 19.června 2009 v České katolické misii svatých Cyrila a Metoděje v novém kostele na Rochester Ave, Brookfield, Illinois

Vroucí vzpomínka

Letos 12.července 2009 tomu bude už osmnáct let, kdy na Stvořitelovo zavolání odešel z našeho rodinného středu na věčnost můj drahý manžel, starostlivý tatínek a dědeček, pan

Josef Kučera

rodák z Vlčnova na Moravském Slovácku

Jeho tělo je pohřbeno na hřbitově Woodlawn
ve Forest Park, Illinois a výroční mše svatá
za spásu jeho duše bude sloužena
v sobotu 15.srpna 2009 v 6.30 hod. večer
v kostele České misie svatých Cyrila a Metoděje
9415 Rochester Ave. Brookfiled, IL 60513.

S bolestí, láskou a vděčností věrně vzpomínají:

Marie Kučerová, manželka
Josef a Rita, Václav a Pavla,
Rostislav Kučera - synové a snachy
Mařenka, Benjamin, Kristýnka a Tomášek - vnoučata

Upřímně děkujeme všem, kdo jej znali
a vzpomenou si na něho v modlitbách s námi.

Ústředna Moravských Spolků v Chicagu
Vás srdečně zve na

JUBILEJNÍ 70. MORAVSKÝ DEN

Lanžhotčanka
dechová hudba z Lanžhota

Neděle 13. září 2009

Mše svatá -10:00 am Program - 2:00pm

Na novém místě: Lithuanian World Center
14911 127th Street, Lemont, IL. 60439

Dar $15 za osobu.

Sobota 12.září 2009

Taneční zábava - 8:00 pm

Hraje kapela Lanžhotčanka
a D. J. Speedster

Pro více informací volejte (708) 795-7790 nebo navštivte naši webovou stránku:
www.UnitedMoravianSocieties.org

Alexander Solženicyn

Život pro pravdu

Alexander Isajevič Solženicyn (1918-2008) byt nesporně jedním z největších spisovatelů 20. století. Neohroženě bojoval za dobro a pravdu. Nenechal se svést ani ideologií sovětských mocipánů, ani západním liberalismem od hluboce křesťanského náboženského postoje. Prof. Dr. Josef Seifert a Dr. Vladimír Blizněkov vyzvedávají ve svém článku rozhodující situace jeho pohnutého života.

Velký ruský spisovatel a nositel Nobelovy ceny za literaturu, historik, filozof a někdejší politický disident, který hrdinsky nasadil svůj život a svou svobodu v dlouholetém boji proti komunistické ideologii a komunistickému režimu, jedna z největších osobností veřejného života v Rusku i v zahraničí, podlehl v Moskvě ve věku 89 let dlouholeté srdeční chorobě 3. srpna 2008.

Alexander Solženicyn se narodil 11. prosince 1918 v Kislovodsku v severní oblasti Kavkazu. I když jeho rodiče Isakij a Taisa byli zemědělského původu, byli oba velice vzdělaní. Jeho otec na počátku první světové války studoval na moskevské univerzitě a přihlásil se dobrovolně na frontu a byl během války třikrát vyznamenán za statečnost. Zemřel při nehodě na lovu šest měsíců před narozením svého syna. Aby uživila rodinu, pracovala ovdovělá matka jako stenotypistka. Když měl Alexander šest let, přestěhovali se do Rostova na Donu, kde chlapec strávil své dětství. Matčin otec jako statkář byl v průběhu kolektivizace zatčen a zemřel ve vězení.

Mladý Alexander navštěvoval v Rostově základní školu, měl rád kopanou a divadlo. Od roku 1936 studoval na rostovské univerzitě matematiku a fyziku. Již v mladých letech v něm zrálo přání stát se spisovatelem. Ve věku 19 let se rozhodl, že napíše historický román o propuknutí první světové války a o socialistické revoluci. Začal shromažďovat materiál a psát první kapitolu *Srpen 1914*. Od roku 1939 studoval také na moskevské univerzitě dějiny, filozofii a literaturu. R. 1941 ukončil s vyznamenáním studium na univerzitě v Rostově a odešel do Moskvy, kde chtěl dokončit studium dějin, filozofie a literatury. Začala však druhá světová válka. 18. října 1941 musel narukovat a byl poslán na frontu, nejdříve jako voják a po skončení důstojnické školy v Kostromě se stal poručíkem. Bojoval tři roky jako velitel baterie u dělostřelecké jednotky a dosáhl hodnosti kapitána. Několik měsíců před koncem války byl kapitán Solženicyn, který ještě horoval pro proletářskou revoluci, zatčen vojenskou špionáží, protože v jednom dopise příteli se kriticky vyjádřil o Stalinovi. Byl odsouzen k osmi letům vězení v táboře v Kazachstánu.

5. března, 1953 v den úmrtí Stalina, byl z tábora propuštěn a poslán do doživotního vyhnanství v Kazachstánu. V té době se musel podrobit těžké operaci zhoubného nádoru. Ve svém takřka zázračném úplném uzdravení v jedné nemocnici v Taškentu viděl Boží znamení a úkol seznámit celý svět s tábory politických vězňů v SSSR a odhalit pravdu, o které svět nic nevěděl nebo nechtěl vědět.

3. února 1956 Nejvyšší soud zrušil jeho vyhnanství a o rok později byl A. Solženicyn rehabilitován. Přestěhoval se do Rjasanu v centrálním Rusku, kde vyučoval na vesnické škole fyziku.

Po nástupu Chruščova (1953) v období destalinizace bylo možno uveřejnit první Solženicynovo líčení života v sovětském pracovním táboře. Ruský básník Alexander Tvardovsky, šéfredaktor literárního listu *Novy mir*, otiskl v roce 1962 jeho prvotinu *Jeden den Ivana Denisoviče*. Uveřejnění se stalo politickou senzací a současně historickou událostí. Solženicyn se stal známým spisovatelem nejen v celé zemi, ale i v zahraničí a již další rok se jeho dílo objevilo v překladu v Americe.

Po tomto úspěchu prožil Solženicyn intenzivní tvůrčí fázi a napsal mnoho svých velkých děl, jako *Souostroví Gulag*, *Rakovina* a *V kruhu prvním*. S Chruščovovým pádem v roce 1964 se pro Stalinova kritika politická situace v zemi změnila. V polovině šedesátých let nebylo už zde pro něho místo, pro nové mocipány platil za nepřítele, jeho knihy a rukopisy byly zabaveny, byl vyloučen ze Svazu spisovatelů a tak byl dočasně zmražen jeho nekompromisní boj proti komunistickému režimu.

Již v roce 1970 obdržel Nobelovu cenu za literaturu za „morální sílu, s jakou pokračuje v tradici ruské literatury 19. století". R. 1968 dokončil práci na *Souostroví Gulag*, otřesnou dokumentaci lágrů, vězení a represivního systému Sovětského svazu. První vydání se objevilo na Západě v roce 1973 a stalo se nejdůležitějším literárním svědectvím o nadvládě strachu, hrůzy a utrpení v ideologickém režimu Sovětského svazu. Slovo gulag (zkratka ruského výrazu: *Glavnoje Upravljenie ispravitělno-trudovych LAGerej i kolonii* - Hlavní správa nápravně pracovních táborů a kolonií) se stalo synonymem represivního systému, spočívajícího v donucovacích a trestaneckých táborech, věznicích a v oblastech vyhnanství.

V roce 1974 dosáhla v sovětské veřejnosti svého vrcholu kampaň proti Solženicynovi, který upadl v nemilost. Spisovatel odpověděl *Otevřeným dopisem sovětskému vedení*, ve kterém varoval před katastrofální bludnou marxistickou ideologií. 13. února byl znovu zatčen, vyhoštěn ze země a zbaven sovětského občanství. Nejdříve se mu dostalo přijetí u Heinricha Bólla v Německu, pak přesídlil do Švýcarska a nakonec žil sedmnáct let v malém městě Cavendish ve státě Vermont v USA.

V průběhu dvacetileté emigrace uveřejnil Solženicyn většinu svých děl. Ani dlouhý pobyt v emigraci neudělal ze Solženicyna muže Západu. Solženicyn zůstal přesvědčeným kritikem mravního relativismu a západních liberálních idejí dobra a zla a viděl v nich duchovní vítězství komunismu nad Západem, jak napsal ve svých *Třech řečech k Američanům:*

Komunismus nikdy neskrýval, že odmítá absolutní mravní pojmy „dobro a zlo" jako hodnotové kategorie. Morálka je pro komunisty relativní morálkou té které vládnoucí třídy. V souladu s okolnostmi politické situace může být jakékoliv jednání - také vražda a vyvraždění sta tisíců, jak zlé, tak dobré. (...) Musím však říci, že v tom směru byl komunismus nejúspěšnější. Dokázal totiž celý svět nakazit touto představou relativity dobra a zla. (...) Dnes platí v pokrokové společnosti za nevhodné brát vážně slova „dobro" a „zlo". Komunismus dokázal všem vsugerovat, že jsou to pojmy staromódní a směšné. Ale když nám někdo vezme pojmy „dobra" a „zla", co nám ještě zbude? Zbude nám jen živoření. Klesneme na úroveň zvířat.

Po rozpadu SSSR cítí Solženicyn, že Západ ho už nepotřebuje, a pomýšlí na návrat do své vlasti. Gorbačov ho rehabilituje a roku 1990 spisovatel obdrží sovětské občanství.

V roce 1990 se v Rusku objeví jeho díla a mezi nimi *Souostroví Gulag* ve velkých nákladech. Je to ironie jak osudu, tak také masivní politické změny v zemi, že za knihu, pro kterou spisovatel upadl v nemilost a byl vyhoštěn ze země i z řad občanů, obdrží v roce 1990 nejvyšší státní vyznamenání z rukou prezidenta Gorbačova.

V květnu 1994 se definitivně vrací do Ruska. Jeho návrat je nákladná opovážlivost - spisovatel chce na vlastní oči poznat život svého národa po odchodu komunismu a podnikne dvouměsíční cestu vlakem z Vladivostoku do Moskvy. Je to senzace pro média i pro lidi: všude nachází sympatizanty a spojence. Do Moskvy vstoupil Solženicyn 21.července 1994.

Usadil se v blízkosti Moskvy a píše své memoáry, publicistické knihy a články. Hovoří v televizi a hodnotí ruské mocipány a politiku. Spisovatel odsuzuje liberální Jelcinovy reformy jako neuvážené, nemorální a jako zneužití svobody a úpadek do společnosti, která otročí požitku, chamtivosti a egoismu, falešnému pojetí svobody a idolu pokroku a vůbec nerozpoznává, v čem spočívá skutečný pokrok a morální vzestup člověka, jak to vyjádřil v roce 1993 ve své *Řeči k Mezinárodní akademii pro filozofii v knížectví Lichtenštejnsko* u příležitosti udělení čestného doktorátu. Řekl: *Pokrok? Platný je jen jediný: Souhrn duchovních pokroků jednotlivých lidí, stupeň jejich sebezdokonalení na jejich životní cestě.*

Jak řekl ve stejné řeči, bez tohoto duchovně-mravního pokroku platí slova ruského filozofa Nikolaje Losského: *Když není osoba zaměřena k nadosobním hodnotám, pak do ní pronikají nezadržitelně zhouba a úpadek.*

Svými výroky zklamal Solženicyn ruské liberály. Při pokusu ovlivnit moderní ruskou politiku setká se spisovatel roku 1994 s prezidentem Jelcinem a roku 2000 s prezidentem Putinem. Když ho Jelcin poručil 1998 vyznamenat Řádem Svatého Ondřeje (nejvyšší ruské státní vyznamenání), Solženicyn to odmítá. Státní cenu z rukou prezidenta Putina 2007 přijímá s odůvodněním, že tuto cenu uděluje skupina expertů, vážených a zasloužilých badatelů a tvůrců kultury, a nikoliv státní moc. V roce 1997 se Solženicyn stal členem Ruské akademie věd.

V roce 2007 přijal Solženicyn státní cenu z rukou prezidenta Putina

Pro Solženicyna zůstává nejdůležitější ze všeho mravní hodnota a *vyzývá* společnost, aby zlepšovala svůj morální stav: *Pokud se neprobudí svědomí, žádný hospodářský pokrok nás nezachrání.* Tím se dotýkáme stěžejního bodu jeho děl: ochrana lidské duše za totalitarismu a vnitřní odpor duše proti zlu. Podle tradice klasické ruské literatury 19. století pojímá tragické osudy jednajících osob ve svých dílech ve světle mravních a křesťanských ideálů. Filozofický koncept Alexandra Solženicyna může být vyjádřen dvěma pojmy: organická výstavba státu a křesťanství jako základ osobní a společenské etiky.

A tak se nakonec vítězem v boji proti komunismu stal hluboce věřící pravoslavný křesťan a jeden z největších spisovatelů 20. století, neochvějný bojovník za Dobro a Pravdu. K tomu jen dva spisovatelovy citáty: *Slovo pravdy přemáhá celý svět* (z jeho řeči při přijímání Nobelovy ceny) - a *Cestám pravdy nemůže nikdo zabránit, pro její postup vpřed jsem připraven zemřít* (z dopisu Kongresu sovětských spisovatelů).

Jako jeden z posledních mravních proroků naší doby měl Solženicyn těžký, ale šťastný život, protože se mu podařilo dosáhnout cíle, totiž odhalit pravdu o komunismu a nad dobou svého zajetí, svého umlčení zůstal svědkem ztělesňujícím pravdu a duchovně-mravní pokrok, který pokládal za jediný skutečný pokrok.

Alexander Isajevič Solženicyn byl pochován 6. srpna 2008 na hřbitově Donského kláštera v Moskvě. Kéž se k nám vrátí v onom pokoji, řádu a pravdě, o kterých tak krásně hovořil v Lichtenštejnsku.

Vladimír Bliznëkov, Josef Seifert
Kirche heute 12/2008

MLADÝM

Modlitba za vzdorující děti

Co se to vlastně děje s dítětem v období trucování? Stojí, dupe nohama, křičí, na každý návrh odpovídá prostě „NE!" a chová se pojednou zcela jinak než v dřívější době, kdy bylo docela hodné, tiché a milé. Rodiče stojí najednou před hádankou, proč se dítě tak náhle změnilo. Udělali jsme něco špatně? Nemáme vinu na této zvláštní fázi vzdoru, nebo je to tak dáno přírodou? Jak máme na takové chování reagovat? Jsou nějaké nové poznatky, jak porozumět tomu, proč se chování dítěte v této fázi tak změnilo? Nemůže nám pomoci víra a modlitba?

Víra vždy poskytuje pomoc v řešení životních těžkostí. I v této situaci najdeme v modlitbě pomoc, která překračuje hluboce všechnu jinak nabízenou pomoc. Toto vývojové období se dostavuje ve věku tří až čtyř let a vyznačuje se trucovitým chováním. Dítě je vzdorovité, nedá si v ničem říct a chce vždy prosadit svou vůli.

I když je takovým chováním postižena většina dětí, neznamená to, že takové musí být vždy chování tří až čtyřletých dětí.

Obecně platí pro každé dítě, že se nyní učí více se zaměřit na sebe, že si uvědomuje samo sebe. Dítě vystupuje z úplné závislosti a potřeby péče, v jaké žilo první tři roky, a nyní chce samo rozhodovat, přitom však nezná dostatečně své hranice a dostává se do konfliktu s rodiči a s vychovateli, kteří nesou za dítě odpovědnost. Rodiče, kteří mají k dítěti láskyplný vztah, radují se z této nové fáze, ve které dělá dítě první kroky své samostatnosti, a opravují je tam, kde by dítěti nebo okolí z jeho chování mohla vzniknout škoda.

Dítě, které zatím zakoušelo od svých rodičů láskyplnou péči, přijme takové korektury a snadno se podřídí. Přijme je, protože cítí, že za nimi stojí láska a péče rodičů a všechno to, co říkají, vede k dobru. Za těchto podmínek může fáze osamostatňování proběhnout nenápadně a tak by tomu vlastně mělo být.

Odkud však přichází vzdor?

Mnoho dětí a také rodičů prožívá tuto vývojovou fázi velmi špatným způsobem. Náhle si dítě v ničem nedá říct. Ve své vzdorovitosti má ke všemu jen jednu odpověď: „Ne, ne, ne!" K tomu ještě přistupuje hlasitý křik, který rodiče zlomí a učiní je povolnými. Toto chování dětí je pokládáno za obzvláště tragické, když se jedná o jedince, který byl dříve tichý a klidný, bez námitek byl spokojen se všemi nároky a s tím, co po něm rodiče chtěli nebo co mu nabízeli. Když zkoumáme, proč se dítě tak špatně chová, narazíme na řadu příčin, které sahají až do období početí, těhotenství nebo do prvních let života.

Dítě trpělo ve svém životě nebo alespoň v určitých životních úsecích nedostatkem lásky, zakusilo od svého okolí bolest, a proto strádá nejistotou a z ní vycházející úzkostí.

Ve kterých úsecích mohlo tříleté dítě trpět? Chtěl bych uvést některé příčiny. Dítě, které bylo počato mimo manželství, odnáší si z toho následky: nejistota rodičů, vzájemné výčitky nebo odmítání dítěte, např. když jeden partner se tím cítí přinucen k manželství. To všechno doléhá na dítě. Nejistota matky, její obavy o budoucnost ji tak zaměstnávají, že není schopna myslet s láskou na dítě.

Utrpení vzniká také odmítáním dítěte, protože nezapadá do plánů rodičů. Často se rodičům podbízejí úvahy, zda by dítě nemělo být potraceno. Nebo je to odmítání dítěte, protože by to již bylo třetí, čtvrté nebo další nechtěné dítě v rodině.

Mnoho dětí prožívá spory nebo násilí mezi rodiči v době těhotenství nebo trpí rozchodem, odloučením rodičů. Mnoho dětí zažije odmítání po porodu jedním nebo oběma rodiči, protože je to chlapec nebo děvče.

Pak je tu ještě něco, co se může stát před početím dítěte, např. potrat dříve počatého dítěte. To má za následek, že další počaté dítě není matka schopna hned od počátku milovat. Následky v podobě viny za usmrcené dítě leží na matce jako těžká tíže, pokud s touto vinou nepředstoupí před Boha a nevyprosí si odpuštění. Další utrpení dopadá na dítě ztrátou dříve počatého dítěte nebo odchodem tohoto dítěte. To má za následek, že matka o následující dítě pečuje s příliš velkou úzkostlivostí. Dítě zakouší matčinu úzkost a bojí se o svůj vlastní život.

Duše, jiskra Božího Ducha

Většina lidí si myslí, že dítě to během těhotenství vůbec nepozoruje a nemůže cítit, taková schopnost se vyvíjí teprve po porodu a teprve od té doby může člověk na takové podněty reagovat.

Zapomínají na to, že člověk má duši, kterou obdrží od Boha a tato duše je jiskrou Božího Ducha. Duše je od samého počátku zcela vyvinutá, může vnímat, myslet, cítit a má absolutní paměť. Všechno to, co dítě vnímá, prožívá a cítí, zda je milováno a zda je v bezpečí, nebo je odmítáno a je v ohrožení života. Buďto se raduje, nebo se dostavuje úzkost.

To všechno se děje nejpozději od okamžiku, kdy se vajíčko semenem oplodní. Tak poznává dítě od prvního okamžiku svého života všechno, co se kolem něho děje. Dítě cítí odmítání od jednoho nebo obou rodičů, všechny takové pocity a myšlenky. Cítí, že není milováno. Nebýt milovaný znamená necítit se bezpečný, to vyvolává strach, že by mohlo ztratit život. Proto je zcela nepatrné, hodné a tiché, aby se to nestalo. Stejně tak se chová i po porodu.

Odpověď na naše chybné chování

Ale když má tři roky a je zpravidla schopné vlastní sebereflexe, začíná poznávat, co se v jeho duši již dávno uložilo: to, že od počátku žije v nejistotě, že není milováno. S tímto základním vědomím hodnotí všechno, co se kolem něho děje. Dítě má strach, není schopno rodičům důvěřovat a odmítá všechno, co od nich přichází. Takovým způsobem odpovídá dítě na naše chybné chování na počátku jeho života, během těhotenství a v prvních letech života. V dítěti se může vytvořit představa o rodičích, která se během života promění v předsudek. S tímto předsudkem z dřívějšího života hodnotí dítě pozdější chování rodičů a pokládaje za nebezpečné, negativní, odmítá je, i když rodiče mezitím dítě dávno přijali a vším chováním se snaží napravit dřívější nedostatky.

Zacházení se vzdorovitým dítětem

Dítě by samozřejmě potřebovalo v právě probíhající životní fázi vzdoru jasné a jednoznačné chování rodičů. Jejich uhýbání, aby byl klid, nepřináší řešení problému, posiluje dítě v jeho zkušenosti, že křikem a agresí je možno dosáhnout svého.

Jako rodiče se musíme naučit chápat chování dítěte jako projev jeho nouze. Musíme se také naučit odpouštět a jednat z lásky. Vůči vzdorovitému dítěti není možno jednat agresivně, je třeba mu odpouštět.

Neukazujte dítěti svou agresi. My se musíme chovat jinak. Musíme dát dítěti i při jeho vzpouře jasně pocítit, že je přece jen milováno. Běžte k dítěti, vezměte ho do náruče, pevně ho stiskněte a řekněte mu: Já tě mám ráda, já tě mám přesto ráda. Pokládejte jeho vzdor za volání o pomoc: „Chci být milován!" Je důležité, abychom takovéto chování vůči dítěti uplatňovali stále, nejen krátkodobě a pak opět na to nemysleli. Musíme ho milovat trvale. V lásce musíme však také dítěti ukázat, kde jsou hranice, vysvětlit mu, jak se má chovat, a tomu může dítě porozumět nejspíše tehdy, když ho vezmeme do náruče a mluvíme s ním tak dlouho, až se jeho agrese uklidní. Nesmíme ho v takové situaci posílat pryč a říkat mu, že ho nechceme.

Jestliže však tak reagujeme jen na aktuální situaci, není to nic víc, než jako když chceme na další ránu přilepit náplast. Vřed není sice pod náplastí vidět, ale může se rozšířit tak, že pak už žádná náplast nestačí.

Pro dítě to znamená: Jestliže příčiny poruch chování v tomto období nejsou překonány, propuknou pak v plné síle v pubertě s mnohem větší explozí a vyvolají negativní pocity.

Před Bohem je celý náš život přítomností

Příčiny velkého vzdoru jsou v nedostatku náklonnosti a lásky, který dítě muselo vytrpět. Je to nedostatek jistoty a bezpečí, zážitek utrpení, úzkosti a odmítání, které přerostly do nenávisti a hněvu. Nedostatek lásky se zaznamenal jako vzpomínky v duši dítěte.

Psychologové to nazývají nevědomím. Dítě si už později není vědomo, kdy tento nedostatek zažilo. Převládá nevědomě zaznamenaná duchovní nouze, která později určuje chování dítěte. Má strach, a neví proč, odmítá, a neví proč, není schopné důvěřovat, a neví proč.

Většina lidí si myslí, že když je tomu tak, tak už se to stalo a nedá se s tím nic dělat. Lékař, psycholog a my rodiče s tím opravdu zvenčí mnoho nenaděláme. Ale je tu někdo, kdo je schopen zasáhnout, pro něhož je celý náš život stálou přítomností. Je to Bůh, který nic nedělá s větší radostí, než když může náš život uzdravit, když ho o to prosíme a když mu to dovolíme.

Bůh očekává, že se mu otevřeme, že mu odevzdáme svůj život se všemi jeho selháními, že se vyznáme, jaké nedostatky v lásce k dítěti jsme projevili. Když ho budeme prosit, aby nás zbavil viny, kterou máme vůči dítěti, přijde k dítěti a daruje mu všechnu lásku, které jsme nebyli schopni. Pak uzdraví v nás i v našem dítěti všechny rány duše.

Výsledek vytrvalé a naléhavé modlitby nedá na sebe čekat. Modlitba za dítě mění mne v mém chování k dítěti a mění dítě v jeho chování ke mně.

Jak má vypadat modlitba za dítě v jeho etapě vzdoru?

Důležité je, abychom se modlili konkrétně, prosili o všechny věci, které nyní scházejí. Tato modlitba má různé stupně. Začíná tím, že chceme změnit především vztah k dítěti. Toho můžeme dosáhnout tím, že dítěti vnitřně odpustíme: „Milé dítě, odpouštím ti všechnu agresi, všechno odmítání, všechno, co mě nyní tak zraňuje!"

Začnu dítě přijímat zcela nově takové, jaké je. Jdu dále a vyznávám se Bohu ze své vlastní viny.

Vyznávám, co mě k této fázi u dítěte přivedlo. Vyznávám všechno to, co proběhlo špatně, a prosím Boha o osvobození ode všech negativních vazeb, které tím vznikly mezi mnou a dítětem, i ode všech vazeb, které vznikly již v předchozích generacích z nedostatku lásky a co i u mne a u dítěte dospělo až k tomuto stavu.

Prosím o odpuštění pro dítě, tzn. prosím Boha, aby napravi škody, které jsem dítěti způsobil tím, že jsem je nemiloval a ž jsem je odmítal. Prosím ho o lásku za všechny časy, kdy dít muselo trpět nedostatkem lásky, žehnám dítěti a přeji mu lásku která by dítě nyní zaplavila, a děkuji Bohu za toto dítě.

To znamená, že přijímám dítě takové, jaké nyní je, nic nevy čítám ani Bohu, ani dítěti. Ale i my jsme byli dětmi, proto jsm sami povoláni, abychom odpustili našim rodičům, jestliže jsm nebyli v plné míře milováni. Prosíme Boha, aby rodičům odpusti jejich vinu, a prosíme za odpuštění pro dobu, kdy my jsme sv rodiče nemilovali. Jsme však všichni zavázáni k lásce pro cel náš život a ke všem, s nimiž máme vazby, jak nám to ukláda čtvrté přikázání.

Prosíme Boha, aby nás osvobodil ode všech vazeb na viny předků a aby mi odpustil má provinění vůči rodičům a nahradi jim všechnu lásku, kterou jsem jim zůstal dlužen. Tak dojde v nás k uzdravení našich provinění vůči rodičům a našich proviněn vůči dítěti. Nejsme ještě svatí, děláme dále navzájem chyby. Ak máme možnost přinášet tyto chyby Bohu a prosit ho, aby ná uzdravil a aby nyní nově působil v našem dítěti. Nemusíme o tom mluvit s našimi dětmi a zatěžovat je tím, je to rozhovor jen mezi námi a Bohem. Naše duše je větší, než si myslíme, a ma kontakt s duší dítěte. Také není třeba bádat o minulosti a všechn znovu ohřívat. Nikoliv. - To, co bylo, všechno jsem přinesl Bože, k Tobě a Tys to přijal a uzdravil a já Tě prosím, daruj nyn mému dítěti v této době své uzdravení.

Příklad modlitby

Otče v nebesích, milý Otče, Ty jsi můj Bůh a Pán. Daroval js mi život, protože mě miluješ, a nenecháváš mě samotného, nýbrž jsi se mnou, ať se děje cokoliv a ať musím snášet jakoukoliv tíži.

Otče, přináším Ti své starosti a své dítě - vnuka - dítě mých příbuzných - přináším Ti je v této fázi jeho vývoje, jeho vzdoru strachu a odmítání, kdy v tomto dítěti tak vzrostla agrese a nenávist. Otče, já mému dítěti odpouštím jeho chování a vše, čím nás tak zatížilo. Odpusť také Ty mému dítěti. Otče, odejmi od něho to, co je váže k negativnímu. Odpusť mým rodičům, odpust nám, že jsme toto dítě nepřijímali bezpodmínečně a že jsme je bezpodmínečně nemilovali. Odpusť nám, Pane, naše myšlenky odmítání, odpusť nám, že jsme v srdci přemítali, zda můžeme našemu dítěti odejmout právo na život. Otče, odpusť nám, že dítě muselo v době těhotenství prožívat náš strach a naše spory.

Odpusť nám náš strach z narození dítěte. Odpusť nám, že naše dítě muselo přijmout před narozením a v prvních letech strach o svůj život. Odpusť nám všechen čas, kdy jsme byli příliš uvázáni na práci a nemohli jsme dostatečně myslet na dítě. Osvoboď nás všechny ode zlého, osvoboď nás od negativních myšlenek a zlé vůle. Odpusť nám to a naprav to, daruj dítěti v dalším vývoji všechnu lásku, jaké my rodiče nejsme schopni, anebo jaké jsme nebyli schopni. Daruj mu, aby v něm nyní rostla důvěra, daruj mému dítěti jistotu a bezpečí.

Otče, zlom všechen strach v mém dítěti, polož na ně svou ruku a uzdrav jeho city, uzdrav jeho duši, jeho tělo, jeho vůli, uzdrav jeho myšlení. Požehnej mému dítěti, přeji mu, abys ho nyní choval ve své náruči a nikdy ho neopouštěl. Pane, žehnám ho ve jménu trojjediného Boha Otce, Syna i Ducha Svatého. Amen.

Přednáška Friedricha Rabolta v Rádio Horeb 7.března 2009

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Kdo nás odloučí od lásky Kristovy?

Věnováno památce paní Marie Kovalové a jejímu manželovi Josefovi, politickým vězňům 50.let

Úvodem

Když jsme s mou manželkou Evou vyprávěli přátelům a známým o životě paní Marie Kovalové, babičky Evy, nezřídka jsme byli povzbuzováni k písemnému zachycení těchto neobvyklých příběhů. Na podzim roku 2006 se mi tato myšlenka neustále vracela, až jsem jí nakonec podlehl a rozhodl se sepsat nejzajímavější okamžiky tohoto nevšedního životního osudu, tak jak jsem je osobně slyšel od paní Marie Kovalové. Celý život této statečné ženy je jedno velké neochvějné a skálopevné svědectví křesťanské víry, spojené s mystickými zážitky, nad kterými člověk jen tiše žasne. Snad tato knížečka přispěje i k zamyšlení o věcech mezi nebem a zemí. Kniha není detailním zachycením každé známé chvíle, ale souborem zvláštních příběhů a příhod, jak je život paní Kovalové přinesl a jak jsem si je v dobré víře zapamatoval.

Narození

Marie se narodila 4.srpna 1911, na svátek sv. Dominika, v malé vísce Olešná u Přibyslavi na Českomoravské vysočině manželům Janovi a Kateřině Vlčkovým. Otec pocházel ze starého rolnického rodu, hluboce zakořeněného ve víře, o němž sahají záznamy v matrikách hluboko přes tři sta let nazpět. Vlastnili větší statek s přilehlými polnostmi. Žili spokojeným životem, i když v tvrdé práci zemědělského hospodaření. Statek s Boží pomocí a požehnáním vzkvétal.

První velkou zajímavostí je, že Maruščin den narození, 4.srpen, je zároveň jejím dnem úmrtí v roce 1999. Sv. Dominik, patron tohoto dne, ji podivuhodně provázel celým životem a ovlivnil i život jejích blízkých. (Dnes je svátek sv. Dominika přeložena na 8.srpna. – pozn.)

Sám přetěžký porod jako by předurčil celý její osud. Miminko vážilo neuvěřitelných 6 kilogramů! Subtilní maminku však tato rarita stála málem život. Porodní bába prý hodila děvčátko pod stůl a všechny síly vrhla na záchranu matky. O dítě se zatím nikdo nestaral. Malá Maruška se ale nedala - narodila se ve znamení lva a „lvem" obrazně do konce života také zůstala.

Dětství

Dětství prožívala v láskyplném prostředí, ale první utrpení na sebe nedalo dlouho čekat. Sekáč, který žnul trávu, položil kosu na zem a odpočíval. Šestiletá Maruška běžela s obědem na pole. Ve vysoké trávě šlápla nohou přímo na ostré kosiště. To prořízlo lýtko až na kost. Rána byla velmi ošklivá a do nohy se za čas přidala otrava. Stav se stále zhoršoval. Pan primář z Havlíčkova Brodu se po měsíci marného boje rozhodl pro amputaci končetiny od chodidla až ke koleni. Po delší době ošetřování si statečnou Marušku tak zamiloval, že sám bezdětný si ji chtěl adoptovat. Manželé Vlčkovi tuto myšlenku samozřejmě ani na okamžik nepřipustili. Maminka Marušky se před operací celou noc intenzivně modlila ke svaté Anně, matce Panny Marie. Přislíbila, že nechá za uzdravení dítěte vystavět kapličku zasvěcenou svaté Anně. Ráno vypadalo zranění mnohem lépe a zanedlouho byla noha zcela zdravá. Maminka svůj slib splnila a nechala zbudovat kapličku svaté Anny.

Otec je povolán do 1. světové války

Otec Marušky byl spravedlivý a poctivý sedlák, který pomáhal širokému okolí. Dával chudým zadarmo brambory a chleba, což se okolním statkářům příliš nelíbilo, protože samozřejmě chtěli ze své produkce co nejvíce prodat. Mnohým lidem v nouzi zprostředkoval práci na svém hospodářství, takže je zachránil před jistou bídou. Žel Bohu, tak jako řada jiných, musel i on opustit rodinu a nastoupit na frontu. Maminka, Maruška i její bratr Jan se každý večer za něho modlili. Jednoho dne zčista jasná spadl otcův obrázek ze stěny na zem a sklo na obrázku prasklo. Obrázek se však nerozpadl a zůstal pohromadě. Maminka ihned věděla, že se otci přihodilo něco hrozného, ale cítila, že žije. Přesně v onu popisovanou chvíli, jak se později rodina dozvěděla, byl Maruščin otec zasažen střepinou granátu hluboko do zad, v blízkosti míchy. To se odehrálo daleko od domova na ruské frontě. Raněný pan Vlček naléhavě prosil v modlitbě Pannu Marii, aby mohl zemřít doma, a jeho prosba byla vyslyšena. Po návratu, ačkoliv lékaři dělali co mohli, asi dva roky stál na prahu smrti, než ho v roce 1922, zaopatřen svátostmi, překročil. Marušce bylo v té době deset let. Otec ještě svým blízkým stačil přiblížit hrůzy bolševické revoluce. Vyprávěl například, jak lůza ve znamení revoluce přibíjela na vrata statku celou rodinu kulaka, včetně novorozence. Důrazně a často varoval všechny před zhoubným morem bolševismu. V Rusku se shodou okolností na malou chvíli setkal se svým vlastním koněm, který byl v Čechách zabaven a přidělen jistému důstojníkovi. Tento důstojník v Rusku padl a kůň běžel velkou vzdálenost podél linie fronty, kde našel svého pána. Oba měli ze setkání velkou radost. Koně však znovu vojáci zabavili

a pan Vlček se s ním již nikdy nesetkal. Koně ho měli vůbec velmi rádi. V den jeho pohřbu vyváděli jako pominutí. Na hřbitov do Přibyslavi ho museli odvézt sousedovi koně...

Matka Marušky se znovu provdává

Po otcově smrti byl vyvíjen na matku Marušky značný nátlak od rodičů i příbuzných, aby se znovu provdala. Bylo jí tehdy třiatřicet let. Grunt prý nemůže zůstat bez hospodáře. To však nevěděli, do čeho vdovu Vlčkovou ženou. Trpce toho později litovali. Pro většinu nápadníků hrála rozhodující roli vidina snadno nabytého majetku. Rodiče a příbuzní se nakonec rozhodli pro pana Langpaula, který měl velké zkušenosti s prodejem koní a dělal na ně nejlepší dojem. Zpočátku vypadalo vše nadějně. Brzo po svatbě se ale nový hospodář zcela změnil, ke své manželce začal být velmi hrubý a násilnický. Záchvaty zuřivosti měl hlavně v neděli, když se mělo jet na mši svatou. S Maruškou k sobě nenašli nikdy žádnou cestu, jejich vztahy byly dost napjaté. V Maruščině patnáctém roce se manželům Langpaulovým narodila malá Boženka. Maminka byla již v té době dost nemocná a psychicky vyčerpaná. Proto se o svoji novou sestřičku takřka od plenek starala Maruška. Po mnoha letech, když pan Langpaul těžce a dlouho umíral, nechal poslat pro Marii, aby mu odpustila. Vzkázal, že nemůže bez jejího odpuštění zemřít! Krátce poté, co paní Marie přijela a u lůžka mu odpustila, pan Langpaul v roce 1963 umírá...

Svatba Marie a založení rodiny

Marie byla velmi pohledná dívka. Nabídek k sňatku se jí proto hrnulo opravdu hodně. Některé velmi atraktivní, včetně zahraničních, od advokátů, doktorů i továrníků. Jak to však bývá, dala nakonec přednost nezámožnému čerstvému absolventovi právnické fakulty Josefu Kovalovi. Josef nebyl před svatbou věřící. Marie mu dala razantně vybrat: buď se stane aktivním praktikujícím katolíkem, nebo si ho nevezme. Pan Josef o paní Marii velmi usiloval, a tak „přistoupil" na všechny podmínky. Skutečně poctivě a opravdově přijal víru. V kostele působil jako lektor a mnohým ve svém okolí nezištně pomáhal.

Marie a Josef Kovalovi měli svatbu 29.srpna roku 1936. Prvních deset let manželství se stěhovali podle umístěnky na různá místa v republice, až nakonec v roce 1946 zakotvili v Litoměřicích. Mezitím se jim narodili dva synové, Vladimír a Miroslav.

Při pobytu v nemocnici po porodu syna Vladimíra se paní Marii přihodila zvláštní příhoda. Ležela na lůžku a v její blízkosti stála postýlka s novorozenětem. Najednou pocítila silnou potřebu jít k dítěti. Vstala a naklonila se nad miminko.

V ten okamžik se utrhl ze stropu velký skleněný lustr. Spadl na záda paní Kovalové a ošklivě ji pořezal, ale jiné vážnější zranění jí nezpůsobil. Tím, že byla skloněna nad dítětem, je vlastně zachránila...

Pomoc shůry

Během okupace byl dr. Koval zatčen gestapem. Těsně před okupací v Brodě totiž jako soudce osvobodil místního evangelického faráře. Šlo o spor s Němci, které v tom čase nebylo již dobré dráždit. Tento duchovní pak koncem války naletěl gestapu a dal jim kontakty na spolehlivé Čechy v Humpolci. T byli všichni zatčeni. Onen duchovní po mučení při konfrontacích rezignoval a na vše jen kýval, ale v případě dr. Kovala řekl: *„Ten ne, to je omyl, ten je nevinen."* Ostatní odvezli do Terezína. Ze tří set zatčených se vrátil dr. Koval domů jako jeden z mála. Z Terezína se jich pak v květnu 1945 vrátilo necelých deset.

V době nepřítomnosti manžela byla paní Kovalová sama s dítětem doma a došly jí všechny finanční prostředky. Nikdo nebyl ku pomoci. Všichni byli rádi, že sami přežívají. Tu někdy jaký neznámý pán zazvonil u dveří bytu. Paní Kovalová otevřela a on jí podal obálku se slovy: *„To Vám posílá Terezie Martinová; až budete mít dostatek, tak zase pomožte někomu v nouzi Vy."* Paní Kovalová obálku přijala a chtěla neznámého muže pozvat dál. Ten ale rychle odešel a jakoby zmizel. Běžela k oknu, ale z domu ho odejít neviděla... Pak si teprve uvědomila, že Terezie Martinová je civilní jméno sv. Terezie z Lisieux. Paní Kovalová, tak jako i její matka, byla totiž ve třetím řádu sv. Dominika a její řádové jméno bylo právě Terezie z Lisieux. Vraťme se ale k oné příhodě. Obálka obsahovala tisíc korun, což byl za války docela slušný obnos. Ten zabezpečil všechny potřebné výdaje na dobu, než se pan Koval vrátil opět domů.

Život v Litoměřicích a úmrtí maminky

Matka paní Marie už nemohla snášet násilí od svého druhého manžela, a tak bydlela sama v malém bytě při obecní škole. Protože se její zdravotní stav stále horšil, vzala si ji paní Kovalová k sobě a starala se o ni. To již byla intenzivně činná v hnutí apoštolátu laiků „Katolická akce", kde měla na starosti péči o kněžský dorost a o finančně-hospodářské záležitosti semináře. Organizovala přednášky, zájezdy na poutní místa apod. V dominikánském kostele sv. Jakuba byla přijata do třetího řádu sv. Dominika otcem Prokopem Švachem OP, který se spolu s bratry Metodějem Habáněm a Vítem Benešem pomáhali litoměřickému biskupu Weberovi při obnově kněžského semináře. Později spolupracovala velmi úzce i s panem biskupem Trochtou. Oblíbenost paní Kovalové u široké veřejnosti rostla den ze dne, a tak ji komunisté bedlivě sledovali a připravovali její pozdější zatčení.

V roce 1950 po dlouhé nemoci maminka paní Kovalové umírá. Před svou smrtí jí ještě stačila říci vskutku prorocká slova: *„Milá Maruško, budeš velmi mnoho a těžce trpět pro Krista. Trp to ráda, ale málo toho nebude, málo toho nebude..."*

Paní Kateřina Vlčková (Langpaulová) zemřela klidně, smířena s Bohem, dne 28.3. 1950. Celý týden pak v pokoji, kde zemřela, bylo cítit intenzivní vůni růží. Na tuto zvláštnost se

chodilo dívat ke Kovalům mnoho kněží i různých lidí a známých. Z literatury se můžeme dočíst, že se jedná o výjimečný jev pozorovaný při úmrtí některých světců a světic...

Její prorocká slova se za dva roky začala naplňovat, když byla paní Marie Kovalová odsouzena ve vykonstruovaném případu biskupa Trochty.

Odsouzení a uvěznění

Padesátá léta 20. století byla ve znamení politických procesů a v ovzduší vládla nenávist a zloba komunistické diktatury. V této době stačilo na někoho ukázat prstem, že je špión či imperialistický přisluhovač, a uliční výbor nebo nějaká „zasloužilá" domovnice mohli poslat slušného člověka do těžkého žaláře i na několik let. Lidé, kteří byli nějak veřejně činní a neúčastnili se kolaborace s „rudou gardou", byli velmi pečlivě sledováni již od roku 1948 a připravovala se jejich systematická likvidace. V roce 1949 byly zavedeny nové zákony, které umožnily prostřednictvím církevních tajemníků převzít veškerou pravomoc ordinářů. Biskupové byli postupně internováni, řeholníci uvězněni. Svobodná katolická církev přestala vlastně existovat. Byla ovládaná státem a určená k postupné „nenápadné" likvidaci. Mons. Štěpán Trochta, biskup litoměřický, byl donucen státní mocí jmenovat litoměřickým generálním vikářem Eduarda Olivu, kolaboranta s režimem. Oliva byl agentem StB s krycím jménem „Rytíř".

Dr. Trochta byl ve své rezidenci ve dne v noci hlídán. Všichni, kdo s ním chtěli mluvit, byli kontrolováni a legitimováni. Dokonce s ním příslušník Státní bezpečnosti spal každou noc v jednom pokoji. Pan biskup se často probouzel ráno s popíchanýma rukama od injekcí, které mu StB tajně v noci dávala. Byl to velmi vzácný člověk s pohnutým životním osudem.

Často se stýkal s paní Kovalovou a úzce s ní spolupracoval v oblasti pastorace. Proto není žádným překvapením, že paní Marie Kovalová byla 25.srpna 1952 zatčena a rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 20.března 1953 odsouzena „za velezradu a vyzvědačství" na 14 let odnětí svobody, k propadnutí veškerého majetku a dalším vedlejším trestům. Její syn Miroslav na to vzpomíná: *„Vtrhli k nám pánové z StB, kdeco rozmetali a maminku odvedli. Do soudu v březnu 1953 jsme o ní nic nevěděli."*

16.ledna 1953 byl úředně zatčen a poté odsouzen i biskup Trochta, se stejným rozsudkem, ale na dobu vězení v délce 25 let. Ani Josef Koval nezůstal ušetřen. U soudu 21.března 1953, kam byl předvolán původně pouze jako svědek, byl i on zatčen a odsouzen na 7 let vězení. Prý své ženě pomáhal, a tak je nepochybně též vinen.

Domov Kovalových zanikl. Veškerý majetek byl rozprodán, rozkraden, zbytek vyhozen. Posudek z města zněl: *„...ještě mladí, inteligentní a vlivní, schopní za sebou strhnout půl města, a proto navrhujeme co nejvyšší trest."*

K největší osobní tragédii manželů Kovalových patřilo to, že jim stát odebral děti a umístil je do dětského domova. Dětem bylo řečeno, že se jich rodiče zřekli - kdyby je chtěli zpět, stačilo podepsat spolupráci s StB. Řekli jim, že jejich rodiče jsou horší než vrazi, protože zradili lidově demokratické zřízení. Trpké bylo, že i mnoho věřících lidí odsuzovalo manžele Kovalovy za to, že nepodepsali kvůli dětem spolupráci s StB. Sama paní Kovalová k tomu říkala: *„Vím, ze kdybych to podepsala, stejně by mne nepustili, a navíc bych zradila Boha i sebe."*

To, co si pan biskup Trochta i manželé Kovalovi museli ve vězení vytrpět, sahalo daleko za meze lidské důstojnosti. O tomto nejhorším úseku svého života všichni tři neradi vyprávěli. Pro manžele Kovalovy byla tato bolestná trýzeň umocněna hlavně tím, že nemohli vychovávat svoje děti. V době jejich uvěznění bylo Vladimírovi dvanáct a Miroslavovi sedm let.

Vězení - vzpomínka na Dr. Miladu Horákovou a další vězněné ženy

Mezi první nejznámější monstrprocesy patřil případ JUDr. Milady Horákové, bývalé poslankyně Ustavodárného národního shromáždění. Dr. Horáková byla obžalována z vyzvědačství a z velezrady. Dne 8.června 1950 byla spolu s dalšími oběťmi odsouzena k smrti. Gottwald všechny rozsudky smrti potvrdil, zaváhal jen v případě Milady Horákové. Svět se totiž hlasitě ozval na její záchranu. Mezi těmi, kteří se jí snažili pomoci, byl i A. Einstein, B. Russel, W. Churchill, kardinál Griffin a mnozí další. Avšak Gottwald trest smrti nad Miladou Horákovou přece jen 24.června 1950 podepsal. Jistě i ze strachu o svou vlastní kůži. Stalin totiž velice bedlivě sledoval všechny významné politické procesy té doby a průtahy považoval za osobní neschopnost vykonavatelů. Večer před popravou se Milada Horáková setkala naposledy se svými blízkými ve sklepení pankrácké věznice. Byla klidná a důstojná. Nebylo jí však dovoleno naposledy políbit svoji dceru...

Dne 27.června roku 1950 ráno v pět hodin a třicet minut byla Milada Horáková v popravčí cele pankrácké věznice popravena. Paní Kovalová často vzpomínala na její příběh a její poslední slova:

„Odcházím národe, protože jsem tě milo-..."

Smyčka již neumožnila, aby slova byla vyřčena až do konce...

S paní Kovalovou byly později uvězněny i další významné ženy, např. univerzitní profesorka klasické archeologie a historická umění prof. dr. Růžena Vacková, dominikánská terciářka a katolická spisovatelka historické prózy Nina Svobodová, generální představená Kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boromejského S. M. Vojtěcha Hasmandová, známá divadelní i filmová herečka Jiřina Štěpničková a mnoho dalších.

Když jsme v roce 1987 s manželkou navštívili paní Ninu Svobodovou, udělala na nás skutečně hluboký dojem. Přes svůj velmi vysoký věk měla brilantní úsudek i mluvu, spojenou s osobní noblesou. Zároveň měla v sobě cosi tajemného, něco ze skromnosti lidí, kteří mají v životě již tolik za sebou, že všední problémy jsou pro ně jen prach, který ve svůj čas odvane vítr.

Moje žena Eva také vzpomíná na sestru Vojtěchu Hasmandovou, která za její babičkou, paní Kovalovou, velice často jezdila: *„Když k nám přišla sestra Vojtěcha, bylo to, jako by přišel někdo z nebe. Nepamatuji se na nikoho podobného."*

Sen ve vězení

Paní Marie vystřídala obávanou vyšetřovací vazbu v Bartolomějské ulici v Praze, přestupní stanici na Pankráci, vyšetřovny v Ruzyni a Liberci a skončila ve věznici v Pardubicích. Zde obdržela číslo 264. Později na svobodě to pro ni bylo velmi symbolické číslo, neboť právě takové pořadové číslo měl v seznamu papežů i charismatický Jan Pavel II.

Všude byly politické vězenkyně a řeholnice promíchány s prostitutkami, zlodějkami a vražedkyněmi. Tyto kriminální živly podvědomě i otevřeně politické vězenkyně upřímně nenáviděly. Vedle neuvěřitelného teroru ze strany komunistických dozorců tedy existoval navíc i teror od některých asociálních vězenkyň. Paní Kovalová zde opravdu mnoho vytrpěla. Byla často zavírána do korekce, což byla samotka s otřesnými poměry. Nejeden vězeň se z tohoto místa v zimě živý nevrátil. Musela zakusit i mnoho nelidského ponižování, které si ani neumíme představit. Ve vězení prodělala též několik závažných neléčených nemocí, přestože měla nárok na léky. Měla např. těžkou neléčenou žloutenku. Tu zmírňovala květy měsíčku, který rostl v hlíně mezi dlažebními kostkami a obrubníky vězeňského dvora.

Jednou, když na tom byla velmi špatně, měla zvláštní sen. Zdálo se jí, že přišla ke studni, kde chtěla nabrat vodu. Tu uviděla na dně položený kříž s tělem ukřižovaného Krista. Řekla si: *„Kdo ho tam dal? Ten přece musím vylovit."* Nemohla na něj však dosáhnout. Tak smutně hleděla na dno studně. Najednou Spasitel na kříži otevřel oči a povídá paní Kovalové: *„Přece jsem ti slíbil, že tě neopustím!"*

Pak se probudila...

Operace na Bulovce

Paní Kovalová začala mít ve vazbě vlivem nelidského zacházení a mnoha neléčených chorob vážné gynekologické problémy. Začala krvácet, a tak ji chtě nechtě soudruzi s ozbrojenou eskortou museli odvézt do Prahy na Bulovku k odborné operaci. Paní Kovalovou se nepodařilo dostatečně uspat, a tak nad ní stáli se samopalem na operačním sále dva příslušníci vězeňské stráže, aby náhodou nemluvila s doktory. Bolest lékařského zákroku bez umrtvení pojala jako oběť. V duchu si řekla:

„Tuto bolest a operaci obětuji za kněze, který to teď nejvíce potřebuje."

Po mnoha letech, když již byla na svobodě ve svém litoměřickém bytě, zazvonil u jejích dveří jakýsi pán a řekl: *„Dobrý den, já sem ňákej Ferda."* Paní Kovalová si nejprve myslela, že si z ní tropí žerty, ale když se představil podrobněji jako páter Ferda ze Sušice, pozvala ho dál do bytu. On jí poté řekl tato neuvěřitelná slova: *„Vzpomeňte si na Bulovku!... To jsem dostal já!!!"*

Při domýšlení těchto slov člověku naskakuje husí kůže. Je mnoho věcí mezi nebem a zemí...

Trochu humorná byla příhoda s bylinkami, které jí páter Ferda coby známý léčitel naordinoval. Napsal jí recepty na čaje a mazání na zdravotní problémy, kterých měla paní Marie po návratu z vězení celou řadu. Když pak asi po dvou letech opět za paní Kovalovou přijel, ptal se jí na zdraví. Ona ho žádala, ať jí předepíše něco nového, že se její stav o mnoho nezlepšil. Páter Ferda jí ale svými unikátními jasnovidnými schopnostmi prohlédl:

„No, bodejť, když jste z toho nic nedělala. Až vyzkoušíte a využíváte to, co jsem Vám naordinoval minule, rád Vám napíšu něco nového." Paní Kovalová musela s pravdou ven. Přiznala se, že z uložených procedur toho opravdu mnoho neudělala.

Misálek

Jak si vězenkyně zachovaly zdravý rozum? Únik z otřesné reality se snažily hledat různými způsoby. Předávaly si navzájem vědomosti z různých oborů, vyráběly různé užitkové či ozdobné předměty. V duchovní oblasti to byla především modlitba, která je držela „nad vodou". Mnoho řeholnic znalo modlitby i liturgické a biblické texty zpaměti. Vědkyně, učitelky a umělkyně zase vyučovaly cizím jazykům či přednášely ze svých oborů. To vše samozřejmě vždy jen ve velmi omezených podmínkách. Buď na cele anebo po malých skupinkách, které se sešly na chvíli v prostoru toalety či na nekonečných nástupech venku. Vězenkyně se snažily udržet s lidského ducha, jak jen to šlo. Hlavním cílem „převýchovy" totiž byla vedle pozvolné likvidace fyzické i likvidace lidské důstojnosti jako takové. Po ruském vzoru bylo účelem vyrobit lidi - stroje, kteří pracují bez vlastního myšlení a citu, tj. lidi, kteří jsou zcela zlomení a neschopní jakéhokoliv odporu. Když se stroj rozbije, doveze se nový, starý se zlikviduje.

Mnoho žen v sobě objevilo tehdy nevídanou manuální zručnost. Z držátek starých hřebenů, zubních kartáčků či obalů od past a mýdel vyřezávaly drobné sošky, náramky apod. Nástrojem byl obyčejný kuchyňský nůž. Modlitby, básně a jiné texty byly psány na různé útržky papíru a dohromady sešity do malé knížečky s deskami z pevného obalu od mýdla. Pár věcí, misálek, kniha básní a vyřezávané rybičky se nám po paní Kovalové doslova zázrakem dochovaly do dnešní doby. Většina z toho totiž byla opakovaně zabavována při takzvaném „filcuňku". To znamená ve vězeňském slangu častou a nenadálou prohlídku ubytovacích prostor vězňů. Při nich byly všechny věci naházeny doprostřed světnice na jednu hromadu, a to včetně jídla, případně i popela z kamen. Vězeňská stráž párala slamníky, dlabala v zemi, ve zdech či v stropě. Ženy se musely vysvléct úplně ze všeho oblečení a stát dlouhou dobu na chodbě nahé. Jen zcela výjimečně se podařilo najít způsob, jak některé věci před dozorci skrýt. Situaci ztěžovalo i četné vyhlašování „sčítáků", jak ve dne, tak v noci. Protože strážci byli povětšinou slabšího intelektu s odpovídajícími počtářskými vlohami, trvaly nástupy nejednou i několik hodin. Cílem byla likvidace posledních zbytků lidské důstojnosti vězňů. Mnozí bachaři při těchto nástupech vyřvávali sprosté nadávky a výroky jako například: *„Z vašich dětí uděláme bezprizorní parchanty a vy tady stejně chcípnete, kurvy reakcionářský!"*

To je skutečná tvář komunismu, který i dnes tolik lidí stále slepě a hluše volí. (Pokračování příště.)

Ing. Petr Chaloupský

Dnešní ženský obzor

Nejdůležitější problematika současných generací, vztah k Bohu a mezilidské vztahy, není složitá, ale má hlubší kořeny než se jeví náhodnému pozorovateli. Nacismus, komunismus a neokomunismus, jakož i ostatní ismy vnutily člověku nepřirozené hranice a život se stal řádním. Snahy nějak s nebezpečným okolím totalit vyjít, později ústící v postupné přizpůsobování, se staly pro mnohé jediným východiskem, tzv. svobodným vlastním pojetím. Netřeba dodávat, že takové pojetí je pro každého jiné a ježto se většinou nezakládá na pravdivém (objektivním) ohodnocení čehokoli, vede dříve nebo později k sebezničení. Má mnoho podob a utváří současné přežívání způsobem v minulosti zcela neznámým.

Nacismus a komunismus se obávaly daleko více mužů než žen, soudě zvláště podle počtů perzekuovaných, uvězněných a usmrcených. Přirozená úloha mužů byla uvalena, původně z nutnosti, na ženy. Pořadí hodnot se změnilo a na místo života nastoupilo přežívání. V dané době nebyla jiná možnost. V čase přežívání se úlohy mužů neobnovily a v prostředí všeobecného strachu toto omezené pojetí s důrazem na nezbytnosti postupně nabylo vrchu.

Řád společnosti ve kterém byl důraz na rodinu, muže zodpovědného za ochranu rodiny, finanční zabezpečení rodiny a účast rodiny ve veřejném životě a ženy zodpovědné za výchovu dětí a chod rodiny, tak pod tlakem teroru zcela zmizel. Úloha muže jako zástupce rodiny ve veřejném životě se stala nežádouci, neboť totalitní režimy si přivlastňují veřejný život a nazývají jej politikou. Koneckonců, pro totalitní systém není rodina to hlavní, natož její ochrana a její materielní zabezpečení.

Přežívání tak většinou přetrvává a brání návratu do původních kolejí, jednoduše, k životu. Omezené, lépe snad zvané podle svého nositele, ženské, zjednodušené pojetí trvá v mnoha případech, i když i původní příčiny třeba pominuly, udržujíce nepřirozený stav. Vidina přirozeného řádu a plnohodnotného života se ztrácí v nedohlednu a ve většině případů si v důležitých záležitostech každý v rodině, i jinak, říká a dělá to, co se jen jemu zlíbí. Pro všeobecný zmatek snad nemůže být zapeklitější předpis.

Z původní role ženy v rodině zůstal také jen výtah. Pod tlakem zhrublého okolí, který teror změnil k nepoznání, zhrubly i ženy a pak i maminky. Strach zasel nedůvěru mezi rodiny a po čase i v rodinách. Z původního uspořádaného rodinného života, který určovaly přirozené přednosti členů rodiny, se dříve nebo později stal nevyhraněný útvar, v mnoha případech nepopsatelný zmatek. Každý z rodiny dělá všechno a může dělat všechno, ale pochopitelně, pokud na to nestačí nebo to nestíhá, musí zaskočit ten druhý. Postupně všichni dělají všechno, ale pokud k tomu jeden tak či onak není, necítí se vázán dělat nic. Z toho vyplývá, že každý si může dělat co chce. Jestliže vůbec dělá, tak také jak chce. Každý mluví do všeho bez ohledu na to zda mu to přísluší nebo ne. Netřeba dodávat, že život mimo rodinu je ještě daleko zamotanější.

Zdálo by se pak nevyhnutelné, že na zmatek nejvíce doplatili děti a jejich výchova, jež vždy dříve náležela především matce. Ta se chtě i nechtě přesunula do čela rodiny a starostí o to, aby řídila a vyvedla děti z dětinskosti do dospělosti, zanechala. Tak jsou dnes lidé, především mladí, dětinští, jen málo se odlišující od dětí nebo vůbec ne. V konečném pohledu tak to byl nejzákladnější instinkt, mateřský instinkt, který selhal a nadále selhává. Že mateřský instinkt selže se nemusí zdát ani tak zvláštní, když už dávno selhal rozmnožovací instinkt.

Všechny podstatné mužské úlohy, tak jak je máme v podvědomí, už byly vyhlazeny. Ženy se derou na místa mužů. To, že se pospolitost hroutí pod jejich rukama je výsledkem především jejich postojů, jsou-li vůbec nějaké. Všechny dnešní generace vyrůstaly v totalitách a jestliže se někdo usilovně nesnažil jejich vliv v sobě potlačit a neodolal, je podobný nebo stejný jako jeho dnešní okolí. Pokud někdo mluví souvislosti s dneškem stále ještě o společnosti lidí je to snílek. A dneš rodiny neví co jsou, neví na co jsou, trávíce čas něčím jako „hloubání o nesmrtelnosti brouka", pokud vůbec najdou nějaký čas.

Není to především starost matky, aby její dítě, jež se může dožít stařeckého věku, nebylo do své smrti dětinské? Nemá naše stávají hlava rodiny zodpovědnost za to, že plod jejího lůna se třeba potácí cel život nešťastně světem?

Třeba se vrátit se k bývalému a osvědčenému řádu se známými úl hami mužů a žen jako jedinému zřejmému řešení. Rozpomenout se r rodiny v příbuzenstvu nebo v okolí, které vychovaly zdárného potomk či i potomstvo a zařídit vlastní záležitosti podle úspěšného vzoru. Jina budou další generace ještě zmatenější než jsou ty dnešní a neštěstí jejic potomstva častější a krutější.

Ženy jsou totalitními režimy upřednostňovány buď nepřímo tím, že s režim mstí hlavně na mužském pokolení nebo přímo tím, že užívá v své propagandě uměle tématiku o nerovnoprávnosti žen a jejich popla né hrdinství ve výstavbě režimů. Takto zvýhodněné matky vštípily p dobné principy do dvou dnešních generací svých potomků a vliv je n popiratelný. Nejen, že většina dnešních mladých žen se podobá svý matkám, jejich synové jsou také jako by vymodelováni podle předsta svých matek o režimem pozměněných, poslušných vlastních manželích

Pro změnu k lepšímu je za těchto podmínek daleko snadnější, aby ž na vyklidila rodinný prostor muži, než aby se muž drał na své přirozen místo v rodině násilně tak, jak to v nedávné minulosti činily ženy. Jsou jednodušší způsoby jak obnovit přirozenou posloupnost. Jde přece jen jen o to, jak se vyhnout nekonečným rozepřím, jež mají tak zničující vl na psychiku přímých účastníků a trvalý neblahý vliv na všechny děti.

Vztah k majetku je dalším z mnoha prvků, kde se zrcadlí minulos Neúměrný přístup na jedné straně vede k obětování životů honbě penězi a na druhé straně ke spoléhání na nadpřirozenou pomoc, kdyk se objeví sebemenší překážka. Přiměřená míra schází a těžko ji od něk ho z dnešních generací očekávat.

Co však asi lze nejpravděpodobněji očekávat na dnešním ženském ol zoru jsou stálé stížnosti a výmluvy. Na těch vlastně stojí a vždy stály tak ismy. Člověk vyrůstající a žijící v říši výmluv nemá ve své myšlenkov výbavě téměř na nic jiného místo. Nacismus, komunismus, neokomuni mus a další ismy jsou tím, co mohou nabídnout tak plytké, že pro jejic vlastní jsoucnost se musí stále uchylovat v balamucení lidí k myšlenk vým veletočům jako východisko ke každé nelogičnosti. Dříve nebo po ději si tento způsob osvojí ve vztahu k režimu vlastní obyvatelstvo. Nak nec se výmluvami řeší i mezilidské vztahy. Není divu, že soužití v tak vých vztazích je nad lidské síly, protože se lží se prostě nedá žít.

Svobodné vlastní pojetí, vlastně dětské pojetí, neboť dospělí po letech ismech vlastně ani neznají nic jiného, je tak výrazem tápání, kterému dán volný průchod. Tím, že je pojímáno jako projev něčí vůle, se stalo zmateném prostředí nedotknutelným, nenapaditelným a nepostižitelnýr Člověk, který se dostal do takového stavu si nemůže pomoci sám a nik jiný mu nemůže pomoci i kdyby chtěl, neboť překročit kliše, že každý zodpovědný za sebe v určitém věku, je nemyslitelné. Sebezáhuba je těchto okolností a v tomto stavu jistější s každou další generací.

Poslední nadějí je u věřících lidí Bůh. Ten je milosrdný a nadmíru d brotivý. Kromě toho je mu všechno možné. Je nepochybné, že pom dostane každý, kdo o ni prosí. Zároveň však je psáno, že člověk nen zkoušet Boha. Nechá-li tedy rodič svého potomka kteréhokoli věku b pomoci v postavení, do kterého se potomek dostal kvůli chybám a z nedbání rodičů, je zodpovědný rodič. Teprve později se uvidí, ale větš nou se ví velmi brzy, zda potomek na nečinnost rodičů nedoplatí. Kol generaci rodičů však již připravilo zmatek v životě nejen svých dětí, a potomstva všeobecně tím, že opakují tentýž bludný kruh?

Kdy znovu začne zase rodič dělat to, co má dělat a vždy měl?

Josef Zolm

Kantýna v oblacích

John nastoupil do letadla a pozdravil dvě letušky, které staly u dveří. Skoro zakopnul o své vlastní zavazadlo a poněkud se začervenal.

„Už ani chodit pořádně neumím," pomyslel si při tom, „to už jsem tak zestárnul?"

Mladší letuška se k němu naklonila, aby mu pomohla se zavazadlem, ale to už sám zvednul svůj kufřík a úzkou uličkou spěchal ke svému sedadlu.

„Přece mám ještě dost síly, abych nepotřeboval cizí pomoc," zabručel pro sebe. Pomalu se nadechnul a pak už docela lehce vyzvednul kufr do přihrádky nad hlavou. Letadlo se zvolna začalo plnit. Byl pátek a cestující se vraceli domů z práce anebo už vyráželi na vytouženou dovolenou. John si vytáhl ze zavazadla knížku a pohodlně se usadil na svém místě.

„Alespoň mám co číst," řekl si spokojeně a otevřel knížku na první stránce. Než však mohl začít číst, otevřely se znovu dveře letadla a úzkým vchodem vstoupila skupina jedenácti vojáků. Rozhlédli se po volných místech a pak, jeden po druhem, zasedali na prázdná sedadla. Vedle Johna usedl rozložitý muž, který se s námahou vtěsnal na sedadlo. John si povzdychnul a zavřel knížku. Na čtení to asi nebude, alespoň se trochu prospí. Stranou pozoroval svého souseda.

„Kam máte namířeno?" zeptal se po chvilce. „Na frontu?" Muž se pomalu obrátil a přikývnul. „Do Petawawy," odpověděl pomalu. „Máme před sebou dva týdny výcviku a pak nás pošlou do Afghánistánu."

„Přeji vám hodně štěstí," řekl tiše John. Snad se to ani nehodilo, vůbec se o tom zmiňovat. Cizí prostředí, nehostinná krajina - copak tam asi čeká na ty mladé vojáky, skoro ještě děti; vrátí se z ciziny v pořádku?... Raději ani nepřemýšlet!

Sklonil se ke knížce, avšak v tu chvíli ucítil příjemnou vůni z letecké kuchyně. Blížila se doba oběda. Znovu nasál známou vůni a začal hledat po kapsách drobné peníze. Měl hlad.

„Co myslíte, koupíme si také nějaký sendvič?" ozvalo se za ním. Růžolící mládenec už předem cinkal mincemi.

„Já bych raději počkal," odpověděl rozvážně druhý mládenec. „Jeden sendvič stojí pět dolarů - škoda peněz, nemyslíte? Raději počkáme až dorazíme do kantýny, tam už nám dají něco k jídlu."

John se otočil na mluvčího. Všichni s ním souhlasili. Byli tak mladí a vypadali tak nevinně, až Johna u srdce zabolelo. Náhle mu bylo líto jejich životů. Vstal a zamířil do kuchyně. „Dejte mně jedenáct těch sendvičů," oslovil letušku. Podívala se na něj a zaleskly se jí slzy v očích.

„Jste hodný člověk," řekla tiše. „Můj bratr byl v Iráku, ale už se vrátil domů," dodala a začala vojákům rozdávat jídlo. S chutí se do něj zakousli. Když dojedli, jeden za druhým vstali a salutovali Johnovi. Ten se zastyděl.

„No, no, to je to nejmenší, co jsem mohl udělat," zabručel zahanbeně. „Hlavně, abyste se, chlapci, ve zdraví vrátili nazpět," si v duchu opakoval.

Pomalu se stmívalo, venku padala mlha. Letadlo se zvolna snášelo k zemi. Potom náraz: znamení pro cestující, kteří se houfně začali tlačit ke dveřím. John zůstal mezi posledními. Vtom se za ním ozval cizí hlas: „Kdyby byl každý jako vy!" Obrátil se. Starší muž se na něj usmál a podával mu ruku na rozloučenou.

„To už by pak nebyly žádné války." John mu stisknul ruku. Muž kývnul hlavou a oba zamířili k východu.

Večerní obloha byla fialově modrá s nádechem do zlata a Johny měl dojem, že je ještě zlatější než jindy. Rozhlédnul se po letišti. Docela vzadu stála u auta jeho manželka a mávala mu na pozdrav. Srdce mu poskočilo radostí. Dnes jí to sluší víc, než jindy, napadlo mu a zrychlil krok.

Když už pak seděl v autě, vzpomněl si na jedenáct mladých vojáků. „Pánbíček je určitě ochrání," řekl udivené manželce a políbil ji na tvář. „Věřím tomu na sto procent!"

Vlaďa Williamsová

Pondering the Beginning of Creation in This Anniversary Year of Darwin

Much is made of the fact that this year is the 150th anniversary of Charles Darwin's book, "The Origin of Species." Darwin was fascinated by the changes that occur both over distance and over time between the various species of the many genera of living creatures.

If my memory serves me correctly, Darwin started out as a believer of sorts and finished up less of one, although I do not think he ever became a doctrinaire atheist (because to be a fire-breathing atheist requires, in my judgment, much more human faith than to believe in God). Since Darwin's time, there has been a tendency on the part of some in the scientific community to say that Darwin's doctrine of evolution, which does explain the origin of species, accounts for the origin of all things, and that, of course, is a conclusion not justified by its premises. Actually we know that there are several theories of evolution of which Darwin's is only one.

Scientists sometimes resent the fact that some say evolution is "only a theory." That is perhaps a misstatement. There is a good deal of evidence that Darwin was correct in tracing the origin of species and so far as the argument ends there, his thinking was correct.

When we look at divine revelation, we know that, in the very first chapters of the Book of Genesis, there are two separate accounts of creation that are not in complete harmony, even though neither contradicts the other. We know that what we perceive as the universe had its beginning in time, a time perhaps so far back in what we call the past that we cannot imagine it. Before that there was only God.

As the creator, God could have brought about the existence of everything there is in whatever way He chose. It is not beyond the power of God to have created everything instantly, but to many it seems that proof of God's magnificence is His ability to set in motion a series of causes - the effect of each of which is cause for another subsequent step until His creative design is complete. It is sometimes hard to conceive this, bound as we are to our "three score years and ten," where our individual lives are but a tiny bit of the history of what is. Perhaps it is further proof of God's gentle kindness that, in describing His creation to the early hearers of His revelation, He chose to use the framework of a Jewish builder building a house - first the structure, then the rooms, then the contents. Many people are more comfortable with that way of describing creation and it is not a mortal sin to find comfort in it.

However, as our Holy Father, Pope Benedict XVI, has noted, the world did not emerge out of chaos; rather it was created intentionally by the Supreme Being who not only governs the origins of the universe, but sustains it in existence. To a gathering of the Pontifical Academy of Sciences last fall on "Scientific Insights into the Evolution of the Universe and of Life," Pope Benedict said that, "Questions concerning the relationship between science's reading of the world and the reading offered by Christian revelation naturally arise." But he noted that both Pope Pius XII and Pope John Paul II had found there was, "no opposition between faith's understanding of creation and the evidence of the empirical sciences."

One more thing: "The Church teaches that every spiritual soul is created immediately by God - it is not 'produced' by the parents - and also that it is immortal." (Catechism of the Catholic Church, No. 366) The Pope continues: "Science has helped deepen the Church's understanding that humanity has a unique and distinctive place in the cosmos because only the person, a spiritual being, has a hunger and capacity for God."

As the psalmist declares, "The heavens declare the glory of God, and the firmament proclaims His handiwork." (Ps 19:1)

The Observer March 6, 2009
By Bishop Thomas G. Doran

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 2340 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 656 - 7472, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Rev. Dušan Hladik s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA P. O. Box 508 576, Cicero, IL 60804. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

The Golden Metropolis in the heart of Europe

Vyšehrad: The Minster, Pantheon, Necropolis

Under the reign of Charles IV (1346-1378) Vyšehrad became a dominant Gothic fortress capable of resisting potential hostile invasions of the Prague region. Seventy years later, however this acropolis was destroyed by the Hussite armies because its garrison sided with Emperor Sigismund (Zikmund) in his crusade against the Prague Utraquists.

The church of saints Peter and Paul (originally dedicated to St. Peter alone) was founded as a capitular basilica around 1070 by Prince Vratislav II (from 1085 – 1092 King Vratislav I). Within this basilica was the Royal Crypt in which King Vratislav I and his third wife Svatava (born in Poland) were buried. The little town of artisans and tradesmen, which developed from the ruins of the once stately castle, was supplanted after 1650 by a mighty Baroque fortress encircled by massive polygonal walls. The original 11th century Romanesque basilica was reconstructed in Gothic style during the 13th an 14th centuries. The last Přemyslid Queen Eliška (mother of the Emperor Charles IV.) contributed toward the rebuilding of the Minster and died at Vyšehrad in 1330. An impressive reconstruction of the church commenced around 1369, decreed by Charles IV. Subseguently an extensive complex of buildings developed, linking the structures of several earlier architectural projects. Archeological surveys indicate that this was the largest conglomeration of buildings in pre – Hussite Prague. In 1420 this complex was largely destroyed by the Hussites but later the unfinished church was restored and used by the Calixtines. Toward the end of the 15th century the partially rebuilt church was re-dedicated to the Roman Catholic divine service. The Renaissance makeover took place in 1575, followed by major Baroque reconstructions in 1708 – 1711 and 1723 – 1729 led by famous architects Giovanni Santini, František M. Kaňka and Carlo A. Canevalle. The present appearance of the church in neo - Gothic style is the result of restorations initiated in 1885 by the architects Josef Mocker and František Mikš and completed in 1903. There are many remarkable features both on the outside and the inside of this church which ought to be mentioned. Above the main entrance is the neo – Gothic tympanum by S. Zálešák, depicting the last Judgment which was installed in 1903. In 1993, two mosaics by L. Šindelář were placed above the side entrances featuring the Greek letters alpha and omega (common symbols of Christ) while the church doors highlight the Bohemian lion, the Capitular insignia and the Moravian eagle. Within the church there are many points of interest such as the Romanesque sarcophagus of St. Longinus, the Gothic painting of the Madonna of the Rains dating to the mid – 14th century, apocryphally attributed to St. Luke, some of the canons' pews carved in the late 17th century, and wall decorations in the 20th century Secession style.

After leaving the church of saints Peter and Paul most visitors enter through the gate on the right into the Vyšehrad cemetery. There are several large cemeteries in Prague but this one was conceived during the National Revival Movement and founded in 1869 as the burial ground for the greatest contributors to Czech cultural life. A special commission was established at that time to select a suitable location for a Czech National cemetery. Vyšehrad was chosen for its links to Czech history and the national mythology on a site used for burials since the Middle Ages. During the last decades of the 19th century the cemetery was extended to the north and plans were drawn up for open arcades by Antonín Barviti. The majority of the arcades were designed after further extensions had taken place between 1889 and 1908 by the architect Antonín Wiehl.

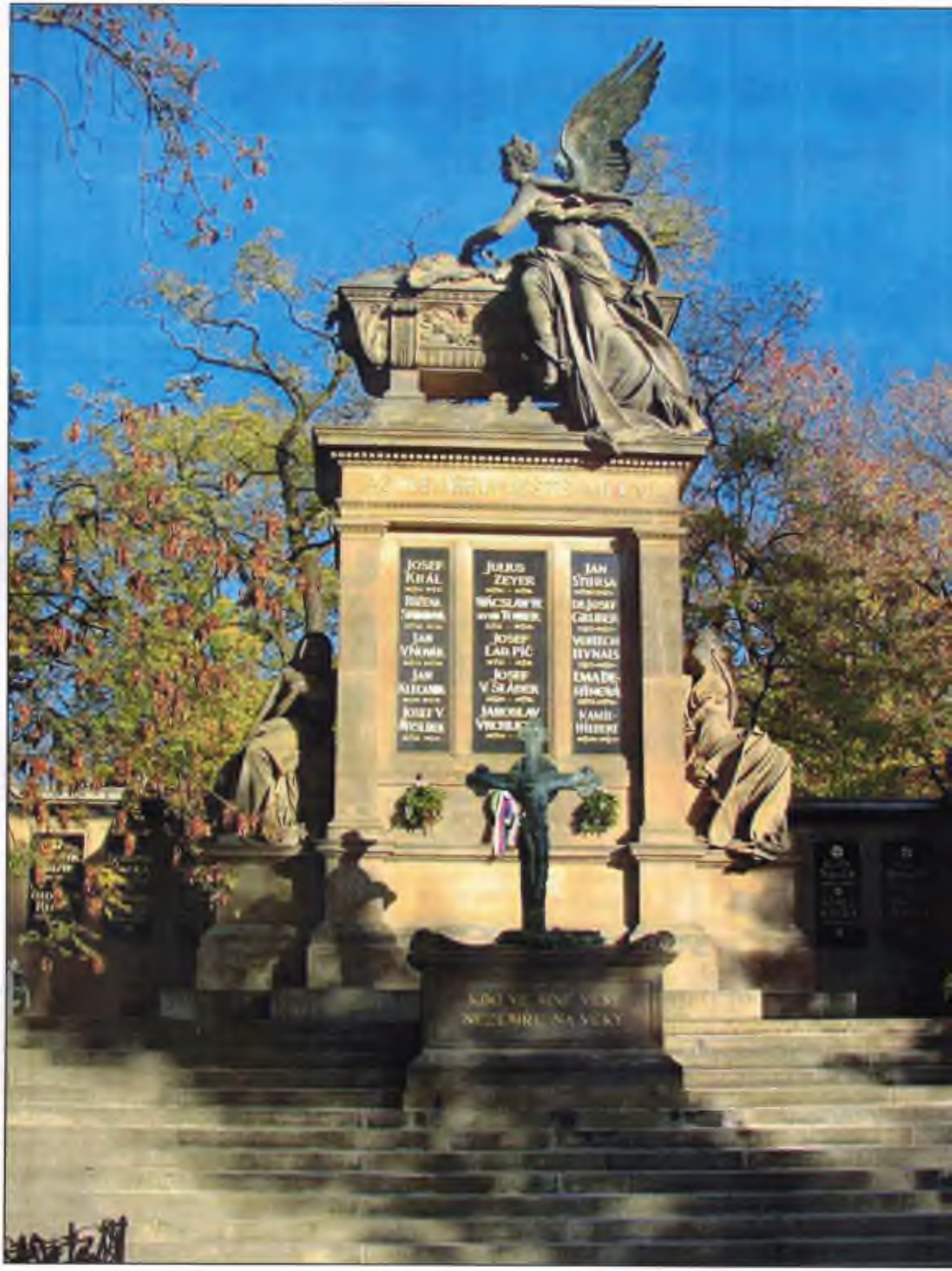
It was the wise recommendation of Provost M. Karlach, however, to create a large common tomb for the most significant figures in Czech cultural and political life that resulted in the construction of the Slavín ("Pantheon"). The project was accomplished once again under the supervision of architect A. Wiehl. The foundation stone of the Slavín was laid on September 7th, 1889 and the work was completed in 1893. At the monument's pinnacle is a coffin with a statue of the winged Genius of the Nation while at the sides stand figures of Homeland Triumphant and Homelad in Mourning. The sculptures are by Josef Maudr. At the base of the monument is a sarcophagus with a bronze cross by the sculptor V. Levý. The first person interred in the Slavín was Julius Zeyer, an influential poet and prose writer. Thus far, 54 most revered men and women of the Czech nation have been buried in this majestic common tomb. Today, Vyšehrad cemetery is not only the final resting place of around 600 notable personalities, but also a unique gallery of funereal sculpture created by such leading Czech sculptors as F. Bílek, J. Fanta, B. Kafka, J. V. Myslbek, L. Šaloun, O. Španiel, J. Strachovský, J. Štursa, S. Sucharda and J. Wagner. Among the esteemed sons and daughters of Bohemia and Moravia who found their final resting place at the Vyšehrad cemetery are the poets and writers: Josef and Karel Čapek, Svatopluk Čech, Vítězslav Hálek, Adolf Heyduk, Josef Hora, Jan Klecanda, Beneš Method Kulda, Karel Hynek Mácha, Vítězslav Nezval, Božena Němcová, Jan Neruda, Olga Scheinpflugová, Josef Václav Sládek, Václav Beneš Třebízský, Jaroslav Vrchlický and Josef Zvěřina.

Famous painters interred here include Mikoláš Aleš, Vojtěch Hynais, Julius Mařák, Alfons Mucha and Max Švabinský. Renown sculptors buried here are Bohumil Kafka, Josef Václav Myslbek, Stanislav Sucharda, Ladislav Šaloun and Jan Štursa. Tombstones of composers, conductors, instrumental virtuosos and opera singers reveal such familiar names as Beno Blachut, Ema Destinová, Antonín Dvořák, Zdeněk Fibich, Jaroslav Kocián, Jan Kubelík, Otakar Ostrčil and Bedřich Smetana. There is an impressive list of scientists and inventors who were given recognition at the Vyšehrad cemetery, namely Jaroslav Heyrovský, recipient of the Nobel Prize, inventor František Křižík and Jan Evangelista Purkyně. The number of graves of esteemed political leaders and founders of various organizations is relatively small in comparison with cultural celebrities. They include the following: František L. Rieger, Jan Jiří Rückl, Bohumil Stašek, Antonín Benjamin Svojsík (founder of the Czechoslovak Boys Scouts) and Přemysl Šámal (chancelor of President T. G. Masaryk).

Finally, inscrutably, we find among the honored dead several tragic victims of Nazi and communist regimens as well as some contemptible collaborators such as the communist minister Zdeněk Nejedlý and the ambassador to the USSR, Jaromír Vošahlík, who somehow managed to gain posthumous entrace into this patriotic graveyard. The tragic victims of inhumanity and tyranny found here include Josef Čapek (Nazi concentration camp – 1945), Lída Fajcová (Terezín 1945), Adolf Kajpr S.J. (Leopoldov – 1959), Antonín Malimánek S.J. (Pankrác – 1945), Ernest Vykoukal, Benedictine abbot of Emaus (Dachau – 1942). Last but certainly not least is Dr. Milada Horáková Deputy to the National Assembly, falsely accused and executed for alleged treason (Prague – 1950). Visiting the Vyšehrad cemetery is obviously a poignant experience but worth the time spent in prayer and contemplation.

Tony Jandáček

Photo on back page: Slavín in Vyšehrad cemetery

JOSEF KRÁL
JULIUS ZEYER
JAN ŠTĚRSA
JOSEF LAD. PÍČ
JOSEF V. SLÁDEK
VOJTĚCH HYNAIS
EMA DESTINNOVÁ
KAMIL HILBERT